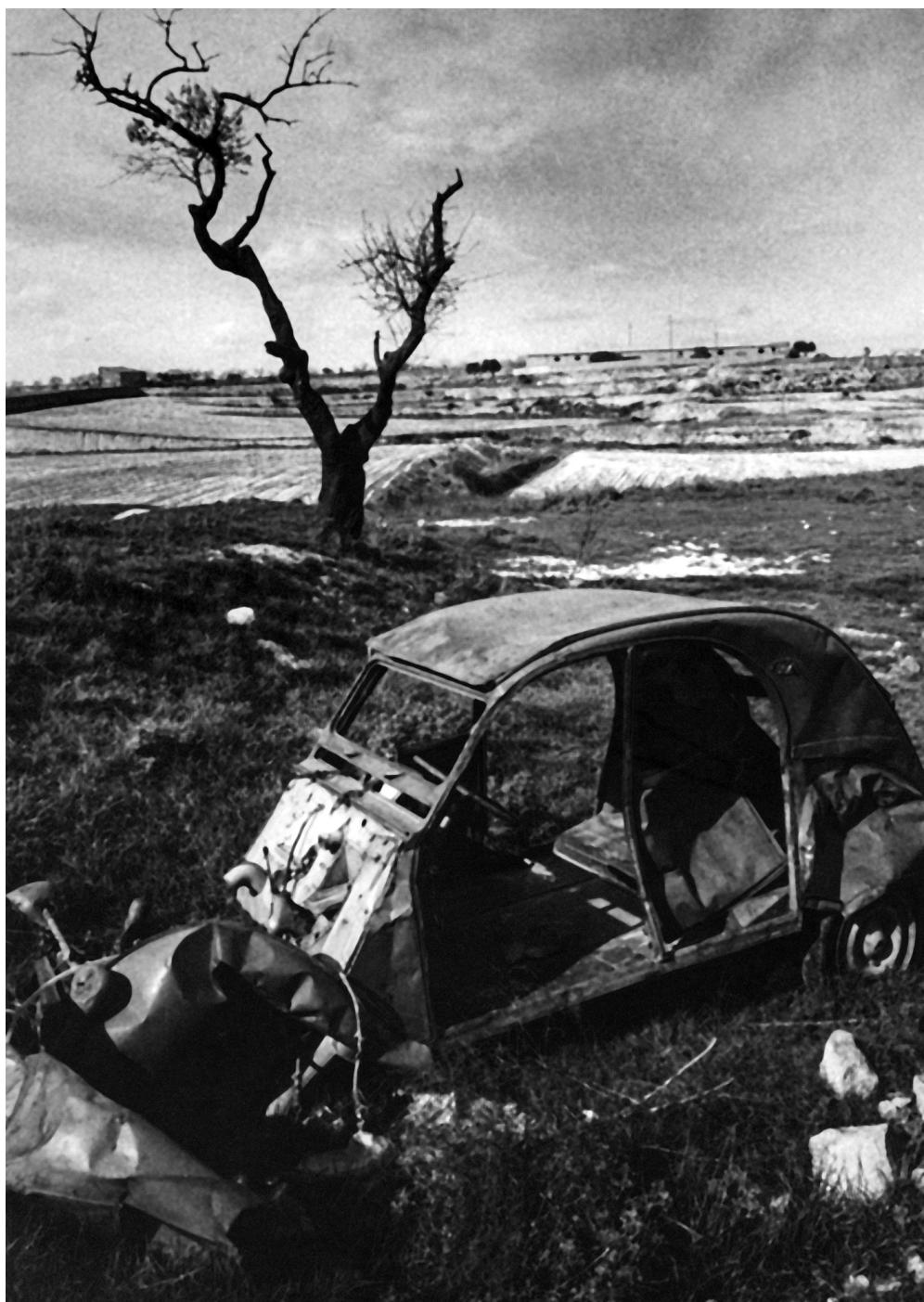

Octubre · Desembre 2016

BUTLLETÍ

AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA DE CATALUNYA

.....COMITÉ DIRECTIU.....

Presidenta: Francesca Portolés

Vicepresident: Josep Guindo

Secretari: Josep Lluis Díez

Tresorer i Logística: Xabier Lete

Vocal de concursos: Teresa Tarabal

Vocal d'exposicions: Carles Prieto

Vocal d'informàtica: Albert Folch

Creu de Sant Jordi

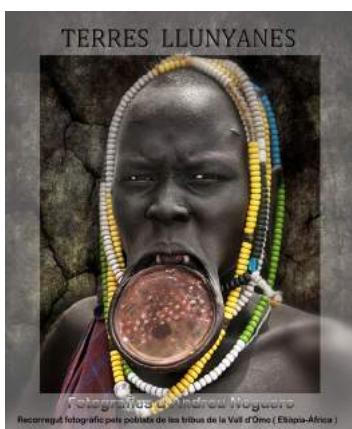
Del Duc 14, Pral. 08002 Barcelona
Telf. 933 016 581 · afc@afc.cat

www.afc.cat

Dilluns a dissabte de 17:30h a 21:00h

ÍNDEX

Editorial. Josep Guindo, Francesca Portolés 5

Història de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya 7

Capítol IV. Els primers passos de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya. Victòria Bonet

Protagonistes: Antoni Civantos. Victòria Bonet 14

Exposicions a l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya

- Toni Civantos. Un tomb per la vida 20
- Andreu Noguero. Terres Llunyanes 24
- Jordi Camprubí, Elisenda Domingo. Gràcies. 27

Concursos de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya

- Concurs de temes obligats 29

Agenda

- Exposició: Philippe Halsman... Sorprèn-me! Hortènsia González 32
- Exposició "Disparando con el corazón", Joana Biarnés. Pere M. Puigdollers 38

Reportatges

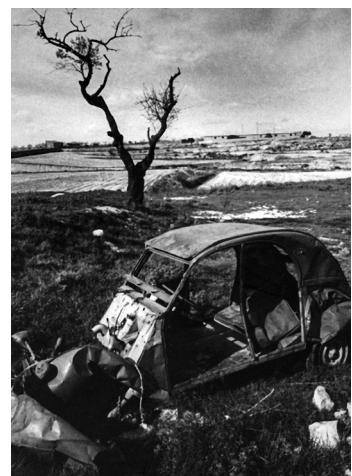
- La bellesa està en els ulls del que mira. Josep Guindo 43

Museu de l'AFC: Les Nostres Càmeres (II):

Plaubel Makina III / Murer. Virgili Vera 54

Nexes: Imatge i paraula: Quan els ulls veuen
el que mai han vist... 56

Critica de llibres 57

Portada: Antoni Civantos

BUTLLETÍ DE L' AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA DE CATALUNYA

DIRECTOR EDITORIAL

Josep Guindo

DIRECTORS ASSOCIATS

Laura Terré, Carles Pociello

COMITÉ D'HONOR

Josep María Albero
Pilar Aymerich
Joana Biarnés
Antoni Boada
Sergi Centelles
Colita
Joan Colom
Javier Díez
Joan Fontcuberta
Eugení Forcano
Paco Manzano
Ignasi Marroyo
Ramón Masats
Manuel Outumuro
Carlos Pérez Siquier
Leopoldo Pomés
Gervasio Sánchez
Horaci Seguí
Tino Soriano
Laura Terré

COMITÉ EDITORIAL

Jordi Albareda
José Antonio Andrés
José Francisco Ávila
Maria Dolores Bañón
Marco Barlocchi
Francesc Bedmar
Toni Bolea
Victòria Bonet
Gabriel Brau
Alfredo Cannatello
Cristobal Castro
Andreu Clapés
Jordi Clotas
Agustí Codinach
Josep Lluís Díez
Albert Folch
Silvia Gausachs
Antonio Gil
Manel González
Francesc Iñiguez
Jaume Jorba
Vicens Lafabre
Xabier Lete
Lidia Llacer
Domenech López
Mauro Martínez
Pilar Masbernat
Manel Mataró
Eduardo Matas
Toni Micó
Rafael Manzano
Carles Moreso
Ricard Morrón
Francesc Muntada
Moritz Neumuller
Joan Ollé
Miquel Peiró Crespi
Fernando Peracho
Joan Pérez Pastor
Francesca Portolés
Carles Prieto
Pere Puigdollers
Josep Lluís Roig
Frederic Sagüés
Manel Sala
Xavier Salvans
Pere Lluís Serracanta
Manel Simón
Josep Soler
Teresa Tarabal
David Tarragó
Rafael Tirado
Antoni Torres
Miguel Trillo
Virgili Vera
Josep Vicente
Umberto J. Victoria
Isidre Viaplana
Miquel Viñas

Amb aquest quart número del Butlletí de la Agrupació Fotogràfica de Catalunya es completa l'any 2016, primer d'aquesta nova etapa, en la qual hem pretès donar un de nou enfocament a una revista que es ve publicant des de 1925.

Com sempre la revista s'inicia amb un magnífic article de Victòria Bonet sobre la història de la nostra agrupació. En aquesta ocasió porta el títol "Els primers passos de la Agrupació Fotogràfica de Catalunya". El capítol de "Protagonistes", també escrit per la Victòria està dedicat a Antoni Civantos, fotògraf de gran sensibilitat, president de la AFC des de 1985 fins a 1989 i 2013-2014 i que tan profunda petjada ha deixat entre nosaltres.

Dins de les activitats de la nostra agrupació destaquen les exposicions "Un tomb per la vida" en homenatge a Toni Civantos, "Terres llunyanes" d'Andreu Noguero i la sorprenent "Gràcies" de Jordi Camprubí i Elisenda Domingo.

En l'apartat "Agenda" podrem gaudir de dues magnífiques exposicions a les quals hem pogut assistir recentment a Barcelona. "Sorprèn-me" de Philippe Haslman en la qual podem veure, entre moltes altres a una divertida Marylin Monroe saltant o a Salvador Dalí mirant fixament el cap d'un rinoceront. A "Disparant amb el cor" de l'entranyable Juana Biarnés podem gaudir amb unes fotografies dels Beatles en la seva visita a Espanya en 1965 i d'altres famosos de l'època.

En la secció "Museu" Virgili Vera ens segueix delectant amb els seus extraordinaris coneixements sobre les càmeres fotogràfiques que per fortuna posseïm en el nostre museu. En aquest número ens descobreix la Plaubel Makina III i la Murer's. Josep Guindo / Francesca Portolés

En "Imatge i paraula" us presentem una famosa frase de Baltasar Gracian "quan els ulls veuen el que mai han vist, el cor sent el que mai ha sentit", un fet que molts fotògrafs busquem: intentar captar imatges inèdites que arribin al cor dels que les vegin.

Com sempre, acabem amb la nostra crítica de llibres. En aquesta ocasió un deliciós fotolibre sobre Joana Biarnés i l'extraordinari llibre de Laura Terré "AFAL", que va merèixer el premi al millor llibre de l'any a PHOTOESPAÑA 2006.

Esperem que puguin gaudir d'aquest nou nombre del nostre Butlletí.

Con este cuarto número del Butlletí de la Agrupació Fotogràfica de Catalunya se completa el año 2016, primero de esta nueva etapa, en la que hemos pretendido dar un nuevo enfoque a una revista que se viene publicando desde 1925.

Como siempre la revista se inicia con un magnífico artículo de Victòria Bonet sobre la historia de nuestra agrupación, que en esta ocasión lleva el título "los primeros pasos de la Agrupació Fotogràfica de Catalunya". El capítulo de "Protagonistas", también escrito por Victòria está dedicado a Antoni Civantos, fotógrafo de gran sensibilidad, presidente de la AFC desde 1985 hasta 1989 y 2013-2014 y que tan profunda huella ha dejado entre nosotros.

Dentro de las actividades de nuestra agrupación destacan las exposiciones "Un tomb per la vida" en homenaje a Toni Civantos, "Terres llunyanes" de Andreu Noguero y la sorprendente "Gràcies" de Jordi Camprubí y Elisenda Domingo.

En el apartado "Agenda" podremos disfrutar de dos magníficas exposiciones a las que hemos podido asistir recientemente en Barcelona. "Sorpréndeme" de Philippe Haslman en la que podemos ver, entre muchas otras a una divertida Marylin Monroe saltando o a Salvador Dalí mirando fijamente la cabeza de un rinoceronte. "Disparando con el corazón" de la entrañable Juana Biarnés con unas fotografías de los Beatles en su visita a España en 1965 y de otros famosos de la época.

En la sección "Museo" Virgili Vera nos sigue deleitando con extraordinarios conocimientos sobre las cámaras fotográficas que por fortuna poseemos en nuestro museo. En este número nos descubre la Plaubel Makina III y la Murer's. En "Imagen y

palabra" os presentamos una famosa frase de Baltasar Gracian "cuando los ojos ven lo que nunca vieron, el corazón siente lo que nunca sintió", algo que muchos fotógrafos buscamos: intentar captar imágenes inéditas que lleguen al corazón de los que las vean.

Como siempre, terminamos con nuestra crítica de libros, en esta ocasión un delicioso fotolibro sobre Joana Biarnés y el extraordinario libro de Laura Terré "AFAL", que mereció el premio al mejor libro del año en PHOTOESPAÑA2006.

Esperamos que puedan disfrutar de este nuevo número de nuestro Butlletí.

Josep Guindo / Francesca Portolés

Els primers passos de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya

Victoria Bonet Carbonell

L'any 1923 iniciava la seva marxa l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya amb uns quaranta aficionats entusiastes, que havien lluitat molt per aconseguir crear una entitat dedicada exclusivament a la fotografia. Provinents en molts casos de centres excursionistes, on es combinaven activitats diverses, ara podien gaudir d'una orientació i un enfocament centrats totalment en la seva afició.

Tenien una gran illusió, però era necessari establir els aspectes bàsics organitzatius imprescindibles per al bon funcionament de l'AFC. Per redactar els estatuts aprovats en la Junta General del 15 de juny de 1923 es van inspirar en entitats preexistents, com la Real Sociedad Fotográfica, inicialment Sociedad Fotográfica de Madrid, i la Sociedad Fotográfica Alavesa.

En el primer capítol es troba ja un punt conflictiu: el mateix nom de l'associació. Al començament es va denominar Agrupació Fotogràfica de Catalunya, establint el català com a idioma oficial de l'entitat. Tanmateix, cal tenir en compte que poc després de la fundació, el 13 de setembre de 1923, va començar la dictadura del general Primo de Rivera, qui, en la seva lluita contra el catalanisme, va imposar el castellà a la vida pública. Va ser obligatori traduir el nom, de manera que en un segon document que recull els estatuts, presentat al Govern Civil el 22 de gener de 1929, apareix Agrupación Fotográfica de Cataluña i desapareix la referència al català com a idioma oficial.

No obstant això, l'entitat es va mantenir sempre al marge de la política. En el mateix capítol primer dels estatuts veiem que es prohibeix la utilització de la seu social per a realitzar jocs d'atzar i dur a terme discussions polítiques i religioses. S'intentava així evitar possibles conflictes, cosa de

En el año 1923 iniciaba su andadura la Agrupación Fotográfica de Catalunya con una cuarentena de aficionados entusiastas, que habían luchado mucho para conseguir crear una entidad dedicada exclusivamente a la fotografía. Provenientes en muchos casos de centros excursionistas, donde se combinaban actividades diversas, ahora podían disfrutar de una orientación y un enfoque centrados totalmente en su afición.

Tenían una gran ilusión, pero era necesario establecer los aspectos básicos organizativos imprescindibles para el buen funcionamiento de la AFC. Para redactar los estatutos aprobados en la Junta General del 15 de junio de 1923 se inspiraron en entidades preexistentes, como la Real Sociedad Fotográfica, inicialmente Sociedad Fotográfica de Madrid, y la Sociedad Fotográfica Alavesa.

En el primer capítulo se encuentra un punto conflictivo: el mismo nombre de la asociación. En sus inicios se denominó Agrupación Fotográfica de Catalunya, estableciendo el catalán como idioma oficial de la entidad. Sin embargo, hay que tener en cuenta que poco después de la fundación, el 13 de septiembre de 1923, comenzó la dictadura del general Primo de Rivera, quien, en su lucha contra el catalanismo, impuso el castellano en la vida pública. Fue obligatorio traducir el nombre, por lo que en un segundo documento que recoge los estatutos, presentado en el Gobierno Civil el 22 de enero de 1929, aparece Agrupación Fotográfica de Cataluña y desaparece la referencia al catalán como idioma oficial.

Sin embargo, la entidad se mantuvo siempre al margen de la política. En el mismo capítulo 1 de los estatutos vemos que se prohíbe la utilización de la sede social para realizar juegos de azar y llevar a cabo discusiones políticas y religiosas. Se intentaba así evitar posibles conflictos, lo que

vital importància en èpoques turbulentes, de gran agitació social. Aquest decidit caràcter apolític ha permès a l'AFC mantenir la seva activitat des del 1923 fins a l'actualitat, sota règims dispers, i fins i tot en moments de greus conflictes com la Guerra Civil.

En els primers estatuts s'indica que l'entitat estarà composta per "amants de l'art fotogràfic", detallant com a principal objectiu l'interès a divulgar i promoure els coneixements fotogràfics; per a aconseguir-ho s'apunten futures activitats com cursos, conferències, excursions, etc., així com la creació d'uns laboratoris i d'una biblioteca fotogràfica.

era de vital importancia en épocas turbulentas, de gran agitación social. Este decidido carácter apolítico ha permitido a la AFC mantener su actividad desde 1923 hasta la actualidad, bajo regímenes dispares, e incluso en momentos de graves conflictos como la Guerra Civil.

En los primeros estatutos se indica que la entidad estará compuesta por "amantes del arte fotográfico", detallando como principal objetivo el interés en divulgar y promover los conocimientos fotográficos; para ello se apuntan futuras actividades como cursos, conferencias, excursiones, etc., así como la creación de unos laboratorios y de una biblioteca fotográfica.

La afiliación a la AFC se realizaba generalmente

Primera Categoria de Bromurs.

«Trasmall» per Mateu Bausells. III Concurs Anyal de l'Agrupació.
Medalla d'Or.

L'affiliació a l'AFC es realitzava generalment com a soci numerari i per a això l'interessat havia de ser major de setze anys i ser proposat per dos membres de l'entitat. Una vegada admès per la Junta Directiva, podia participar ja en les activitats i estava obligat a pagar 2 pts. mensuals. Major era la contribució dels socis protectors: cases comercials o entitats que acceptaven beneficiar a l'AFC amb el pagament anual de 60 pts. com a mínim.

L'entitat estava governada per un petit grup d'onze socis que destinaven el seu temps lliure a les tasques organitzatives: president, secretari, tesorier, vice-president, vice-secretari, comptador, bibliotecari, assessor tècnic i tres vocals. Eren nomenats en l'assemblea general, que es reunia a principis de cada any, moment en el qual també es donava compte dels aspectes econòmics i de la marxa general de l'associació.

Els aficionats a la fotografia es van anar apuntant gradualment, però aviat van aparèixer els primers problemes. La junta directiva inicial, presidida per José Demestres, va patir bastants baixes ja des dels seus inicis: el vocal Emili Godes va haver d'abandonar-la per tenir un familiar malalt, seguit per José Royo i Emili Jové. En aquests primers anys es van succeir les dimissions i van augmentar les desavinences entre els socis més actius, sent nomenat nou president en l'assemblea del 22 de gener de 1925 Palmiro Griñó.

Les dificultats econòmiques van fer també la seva aparició ben ràpid: la petita quota mensual de 2 pts. quedava moltes vegades impagada i era necessari reclamar-la, arribant-se en nombroses ocasions a haver d'expulsar els socis insolvents. La bona voluntat dels aficionats era imprescindible, ja que moltes vegades s'havia de fer front als deutes amb els seus donatius.

La principal despesa de l'entitat era el lloguer del local social i és que la primera junta directiva havia hagut de condicionar un espai en el qual els socis poguessin practicar la seva afició. Al número 21 del carrer Aribau es trobava l'anomenada

como socio numerario y para ello el interesado tenía que ser mayor de dieciséis años y ser propuesto por dos miembros de la entidad. Una vez admitido por la Junta Directiva, podía participar ya en las actividades y estaba obligado a pagar 2 pts. mensuales. Mayor era la contribución de los socios protectores: casas comerciales o entidades que aceptaban beneficiar a la AFC con el pago anual de 60 pts. como mínimo.

La entidad estaba gobernada por un pequeño grupo de socios que destinaban su tiempo libre a las tareas organizativas, compuesto por once personas: presidente, secretario, tesorero, vice-presidente, vice-secretario, contador, bibliotecario, asesor técnico y tres vocales. Eran nombrados en la asamblea general que se reunía a principios de cada año, momento en el que también se daba cuenta de los aspectos económicos y de la marcha general de la asociación.

Los aficionados a la fotografía se fueron apuntando paulatinamente, pero pronto aparecieron los primeros problemas. La junta directiva inicial, presidida por José Demestres, presentó bastantes bajas ya desde sus inicios: el vocal Emili Godes tuvo que abandonarla por tener un familiar enfermo, seguido por José Royo y Emili Jové. En estos primeros años se sucedieron las dimisiones y aumentaron las desavenencias entre los socios más activos, siendo nombrado nuevo presidente en la asamblea del 22 de enero de 1925 Palmiro Griñó.

Las dificultades económicas hicieron también su aparición bien pronto: la pequeña cuota mensual de 2 pts. quedaba muchas veces impagada y era necesario reclamarla, llegándose en numerosas ocasiones a tener que expulsar a los socios insolventes. La buena voluntad de los aficionados era imprescindible, puesto que muchas veces se tenía que hacer frente a las deudas con sus donativos.

El principal gasto de la entidad era el alquiler del local social y es que la primera junta directiva había tenido que acondicionar un espacio en el que los socios pudieran practicar su afición. En el número 21 de la calle Aribau se encontraba

“sala-teatro Izquierda del Eixample”, on es celebren balls i representacions teatrals. Dins del mateix local es trobaven diversos departaments llogats per a col·lectius, sent destinat a l'AFC l'entresòl esquerra. Malgrat ser un espai petit, el lloguer era d'unes 100 pessetes mensuals, incloent els serveis i subministraments bàsics. Aquí es va construir un quartet com a laboratori per al revelat i posteriorment un altre per al positivat, que comptava amb una ampliadora. Es complementava la seu amb una petita sala de 4 x 4 m destinada a exposicions i secretaria. Romania oberta en horari de tarda, entre les set i les nou, i posteriorment de deu a dotze, sempre a punt per a què els socis es dediquessin a la seva afició després de l'horari laboral.

Ja des dels seus inicis es van programar cursos de formació amb l'objectiu d'aumentar els coneixements fotogràfics. Va iniciar els ensenyaments Sebastià Jordi Vidal, continuant un altre fotògraf professional, Francesc de Baños. Aquest últim es va oferir a impartir un curs de retoc desinteressadament, on trobem com a alumne al gran fotoperiodista Agustí Centelles i Ossó. Tant Jordi com De Baños i altres socis destacats van continuar exercint com a professors en 1924 i 1925, impartint fotografia al carbó, tiratge de proves i ampliacions, etc.

Els socis gaudien també de les nombroses sortides en grup programades per l'entitat, normalment en diumenge. Els llocs visitats incloïen les destinacions més populars de la ciutat de Barcelona i els seus voltants: la catedral, el port, Sant Pau del Camp o alguns enclavaments del barri d'Horta; el ventall de localitats de les rodalies és immens, incloent des de pobles de la costa com Blanes o Tossa de Mar, fins a paratges naturals de la zona de Collserola, monestirs com Poblet i Sant Creus, etc.

De tota manera, el centre de la vida associativa van ser sempre les exposicions i els concursos. A la fi de 1923 es van poder presentar les prime-

la llamada “sala-teatro Izquierda del Ensanche”, donde se celebraban bailes y representaciones teatrales. En el mismo local se hallaban varios departamentos alquilados para colectivos, siendo destinado a la AFC el Entresuelo izquierdo. A pesar de ser un espacio pequeño, el alquiler era de unas 100 pesetas mensuales, incluyendo los servicios y suministros básicos. Aquí se construyó un cuartito como laboratorio para el revelado y posteriormente otro para el positivado, que contaba con una ampliadora. Se complementaba la sede con una pequeña sala de 4 x 4 m. destinada a las exposiciones y secretaría. Permanecía abierta en horario de tarde, entre las siete y las nueve, y posteriormente de diez a doce, siempre a punto para que los socios se dedicaran a su afición tras el horario laboral.

Ya desde sus inicios se programaron cursos de formación con el objetivo de aumentar los conocimientos fotográficos. Inició las enseñanzas Sebastià Jordi Vidal, continuando otro fotógrafo profesional, Francesc de Baños. Este último se ofreció a impartir un curso de retoque desinteresadamente, donde encontramos como alumno al gran fotoperiodista Agustí Centelles i Ossó. Tanto Jordi como De Baños y otros socios destacados continuaron ejerciendo como profesores en 1924 y 1925, impartiendo fotografía al carbón, tiraje de pruebas y ampliaciones, etc.

Los socios disfrutaban también en las numerosas salidas en grupo programadas por la entidad, normalmente en domingo. Los lugares visitados incluían los destinos más populares de la ciudad de Barcelona y alrededores: la catedral, el puerto, Sant Pau del Camp o algunos enclaves del barrio de Horta; el ventall de localidades en las cercanías es inmenso, incluyendo desde pueblos de la costa como Blanes o Tossa de Mar, hasta parajes naturales de la zona de Collserola, monasterios como Poblet y Sant Creus, etc.

Sin embargo, el centro de la vida asociativa fueron siempre las exposiciones y los concursos. A finales de 1923 se pudieron presentar las primeras obras, dedicando una muestra completa a Narcís Ricart en abril de 1924. Los aficionados

Segona Categoria de Bromolis.

«Es porten l'Oli» per Claudi Carbonell. Concurs Anyal de l'Agrupació.
Medalla de Vermell.

res obres, dedicant una mostra completa a Narcís Ricart a l'abril de 1924. Els aficionats podien també donar a conèixer les seves noves realitzacions amb les projeccions de positius, que tenien lloc normalment els dijous a les 22 hores. Era aquest un moment de trobada i intercanvi d'opinions molt esperat, ja que el local de l'AFC es feia petit per a la gran afluència de públic.

A la fi de 1924 es va produir un important canvi: un inesperat augment del lloguer va propiciar la cerca d'un nou local, amb la intenció de disposar també d'un espai major. Va ser així com es va decidir el trasllat a Duc de la Victòria, número 14, principal, com a part de la seu del Centre de Naturals de Tarragona. Es va aconseguir una sala molt més gran, nous laboratoris i una biblioteca millor, on es rebien els principals llibres i revistes d'orientació pictorialista de la veïna França.

podían también mostrar sus nuevas realizaciones con las proyecciones de positivos, que tenían lugar normalmente los jueves a las 22 horas. Era este un momento de encuentro e intercambio de opiniones muy esperado, puesto que se indica que el local de la AFC se hacía pequeño para la gran afluencia de público.

A finales de 1924 se produjo un importante cambio: un inesperado aumento del alquiler propició la búsqueda de un nuevo local, con la intención de disponer también de un espacio mayor. Fue así como se produjo el traslado a Duque de la Victoria, número 14, principal, como parte de la sede del Centro de Naturales de Tarragona. Se consiguió así una sala mucho mayor, nuevos laboratorios recién acondicionados y una biblioteca mejor, donde se recibían los principales títulos de libros y revistas de orientación pictorialista de la vecina Francia.

Es va iniciar llavors el principal esdeveniment per als socis: el concurs anual de fotografia. Concebut segons el concepte de Saló, havia de donar idea de la serietat i altura de mires de l'AFC, de manera que s'imposava la utilització de criteris rigorosos en l'atorgament de premis: medalla d'or, un accésit o medalla de vermeill, i sis medalles de plata. L'exposició amb les obres presentades va ser inaugurada el 8 de gener de 1925 i es va acordar la seva clausura el 5 de febrer. En el butlletí de febrer es destaca el gran èxit de l'esdeveniment, degut no solament a la quantitat d'imatges exhibides, sinó especialment a la seva qualitat, fet que va animar la junta directiva a seguir treballant en aquesta línia.

El concurs es va repetir els anys següents, convertint-se en el moment culminant, ja que era aquí on els socis havien de demostrar tots els seus coneixements presentant les seves millors obres i rebent la valoració tant del jurat com del públic assistent. En els primers butlletins de l'entitat es va destacar la importància d'imprimir en cada fotografia la personalitat de l'autor, amb l'objectiu d'aconseguir obres d'alt valor artístic. Tal com predicava el corrent pictorialista, era el sentiment i la plasmació de les vivències pròpies el que elevara la imatge fotogràfica a la seva desitjada posició al món de l'art.

A principis de 1927 es va programar un cicle complet d'ensenyament de la fotografia, de manera que el nou aficionat pogués aprendre tots els procediments pas a pas i el més veterà perfeccionar els sistemes de treball. El programa incloïa deu cursos de quatre sessions cadascun, a impartir entre les deu i dos quarts de dotze de la nit. La temàtica començava amb la captació de la imatge en el negatiu, el seu revelat, el positiu directe sobre paper, les ampliacions, virats, autocroms, diapositives, reproduccions, procediments pigmentaris al carbó, gomes i bromolis.

Malgrat aquests avanços, les discussions internes es van intensificar a principis de 1927, especialment amb la intenció de la junta de programar

Se inició entonces el principal acontecimiento para los socios: el concurso anual de fotografía. Concebido según el concepto de Salón, debía dar idea de la seriedad y altura de miras de la AFC, por lo que se imponía la utilización de criterios rigurosos en el otorgamiento de premios: medalla de oro, un accésit o medalla de vermeill, y seis medallas de plata. La exposición con las obras presentadas fue inaugurada el 8 de enero de 1925 y se acordó su clausura para el 5 de febrero. En el boletín de febrero se destaca el gran éxito del evento, debido no solo a la cantidad de imágenes exhibidas, sino especialmente a su calidad, lo que animó a la junta directiva a seguir trabajando en esta línea.

El acontecimiento se repitió los años siguientes, convirtiéndose en el momento culminante, ya que era aquí donde los socios tenían que demostrar todos sus conocimientos presentando sus mejores obras y recabando la valoración tanto del jurado como del público asistente. En los primeros boletines de la entidad se destacó la importancia de imprimir en la fotografía la personalidad del autor, con el objetivo de conseguir obras de alto valor artístico. Tal y como predicaba la corriente pictorialista, era el sentimiento y la plasmación de las vivencias propias lo que elevaba la imagen fotográfica a su deseada posición en el mundo del arte.

A principios de 1927 se programó un ciclo completo de enseñanza de la fotografía, de manera que el nuevo aficionado pudiera aprender todos los procedimientos paso a paso y el más veterano perfeccionar sus sistemas de trabajo. El programa incluía diez cursos de cuatro sesiones cada uno, a impartir entre las diez y las once y media de la noche. La temática comenzaba con la captación de la imagen en el negativo, su revelado, el positivo directo sobre papel, las ampliaciones, virados, autocromos, diapositivas, reproducciones, procedimientos pigmentarios al carbón, gomas y bromoleos.

A pesar de estos avances, las discusiones internas arreciaron a principios de 1927, especialmente con la intención de la junta de programar un primer salón internacional, acontecimiento

un primer saló internacional, esdeveniment de gran envergadura que molts socis creien massa arriscat per a la curta trajectòria de l'entitat. Es van oposar els principals fotògrafs pictorialistes com Claudi Carbonell, que coneixien bé el que suposava donar aquest pas. Després de les crítiques es va produir la dimissió del president Griñó, sent finalment substituït per un important fotògraf, que va aconseguir donar un gir transcendental i definitiu a la trajectòria de l'entitat: el Dr. Pla Janini.

de gran envergadura que muchos socios creían demasiado arriesgado para la corta trayectoria de la entidad. Se opusieron los principales fotógrafos pictorialistas como Claudi Carbonell, que conocían bien lo que suponía dar este paso. Tras las críticas se produjo la dimisión del presidente Griñó, siendo finalmente sustituido por un importante fotógrafo, que consiguió dar un giro trascendental y definitivo a la trayectoria de la entidad: el Dr. Pla Janini.

II Concurs Anual
Autor: Josep Puig
Lema: «Contrallum»

PROTAGONISTES

ANTONI CIVANTOS I LAMBEA

“President i gran amant de l’AFC, fotògraf a estones lliures, potenciador, conservador i divulgador del Museu de l’AFC, i sens dubte, amic dels seus amics”

“Presidente y gran amante de la AFC, fotógrafo a ratos libres, potenciador, conservador y divulgador del Museo de la AFC, y sin lugar a dudas, amigo de sus amigos”

Protagonistes: Antoni Civantos i Lambea

Victoria Bonet

La raó de ser d'una associació seran sempre els seus membres, els que han decidit formar-ne part i entrar en contacte amb altres aficionats per avançar en un projecte comú. Grans noms de la fotografia han estat presents des d'un principi a l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya, personatges destacats que han omplert tantes vegades les sales d'exposicions d'obres de gran qualitat, afavorint també el desenvolupament d'aquest art a casa nostra amb el seu mestratge en cursos i tallers.

Però la vida quotidiana de l'entitat s'ha nodrit sobretot del treball d'algunes personnes que no han dubtat en ocupar el seu temps lliure en les diferents tasques que comporta un col·lectiu d'aquest tipus. Amb molta il·lusió i molta més suor de la què es podria imaginar en un principi, s'ha tirat endavant fins i tot en moments molt difícils, cuidant sempre de les instal·lacions i de mantenir les principals activitats per als socis. Ni durant la Guerra Civil, ni amb la carestia dels anys quaranta, ni en diferents períodes de penúries econòmiques s'ha aturat la vida de l'entitat. I això només ha estat possible per l'estimació d'un grapat de personnes que han estat sempre disposades a donar un cop de mà, o més aviat una constant i esforçada empenta a l'associació, sense demanar res a canvi. Entre elles cal destacar l'enyorat Antoni Civantos i Lambea, que ens deixà fa un any i mig. El seu afecte per l'entitat el va portar a una dedicació generosa i exhaustiva, que ell materialitzava no només en les tasques pròpies d'una associació, sinó també en la defensa dels seus interessos a qualsevol àmbit cultural.

Treballant professionalment dins del món de les arts gràfiques, la fotografia va ser la seva gran afició al llarg de la vida. Ben jove va entrar a la nostra agrupació, el 7 de desembre del 1966, participant

La razón de ser de una asociación serán siempre sus miembros, los que han decidido formar parte de ella y entrar en contacto con otros aficionados para avanzar en un proyecto común. Grandes nombres de la fotografía han estado presentes desde un principio en la Agrupació Fotogràfica de Catalunya; personajes destacados que han llenado tantas veces las salas de exposiciones de obras de gran calidad, favoreciendo también el desarrollo de este arte en el país con sus enseñanzas en cursos y talleres.

Pero la vida cotidiana de la entidad se ha nutrido sobre todo del trabajo de algunas personas que no han dudado en destinar su tiempo libre a las diferentes tareas que comporta un colectivo de este tipo. Con mucha ilusión y mucho más sudor del que se podría imaginar en un principio, se ha avanzado incluso en momentos muy difíciles, cuidando siempre de las instalaciones y de mantener las principales actividades para los socios. Ni durante la Guerra Civil, ni en la carestía de los años cuarenta, ni en diferentes períodos de penurias económicas se ha parado la vida de la entidad. Y esto sólo ha sido posible gracias a la estima de un puñado de personas que han estado siempre dispuestas a echar una mano, o más bien un constante y esforzado empujón a la asociación, sin pedir nada a cambio. Entre ellas destaca el añorado Antoni Civantos i Lambea, que nos dejó hace un año y medio. Su afecto por la entidad le llevó a ofrecer una dedicación generosa y exhaustiva, que él materializaba no sólo en las tareas propias de una asociación, sino también en la defensa de sus intereses en cualquier ámbito cultural.

Trabajando profesionalmente en el mundo de las artes gráficas, la fotografía fue su gran afición a lo

Port Barcelona, 2005 © Antoni Civantos

Harlem, 2008 © Antoni Civantos

Exposició l'art en la mort © Antoni Civantos

El Creador, 1978 © Antoni Civantos

L'art en la mort, Barcelona, 1978 © Antoni Civantos

ANTONI CIVANTOS

en tota mena d'activitats, com els cursos de fotografia, que amb el pas dels anys va acabar impartint. Es va distingir sempre per la seva entrega, que el va portar a col·laborar amb diversos consells directius, arribant a ser President del 1985 fins al 1989. Va tornar a ser-ho des de l'any 2006, quan l'Agrupació va rebre la Creu de Sant Jordi, fins al 2008; i encara l'any 2013 va ser Vicepresident i posteriorment President, fins que el 2014 va deixar el càrrec a la Sra. Francesca Portolés. Es va dedicar també intensament al Museu de l'AFC, on treballava amb gran il·lusió per augmentar i consolidar el nostre patrimoni fotogràfic. Tots el recordem, juntament amb la seva dona la Teresa Tarabal, comentant alguna fotografia antiga o fixant-se en una càmera, que ell sabia interpretar i valorar com ningú. Amb el pas dels anys va anar rebent importants obres i materials fotogràfics tant de socis de l'entitat com dels seus familiars. Ha estat possible així reunir una gran col·lecció, que il·lustra les principals tècniques i tendències artístiques de la fotografia catalana des de principis del segle XX. Era, per tant, de justícia que el museu de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya passés a dir-se Antoni Civantos, tal i com es va aprovar a l'assemblea general del 30 de gener de 2016. El millor reconeixement a la seva gran tasca en favor de l'entitat.

largo de la vida. Bien joven entró en nuestra agrupación, el 7 de diciembre de 1966, participando en todo tipo de actividades, como los cursos de fotografía, que con el paso de los años acabó impartiendo. Se distinguió siempre por su entrega, que le llevó a colaborar con varias juntas directivas, convirtiéndose en presidente del 1985 al 1989. Lo volvió a ser desde el año 2006, cuando la entidad fue galardonada con la Creu de Sant Jordi, hasta el 2008; y todavía en el año 2013 fue vicepresidente y posteriormente presidente, hasta el 2014, cuando dejó el cargo a la Sra. Francesca Portolés. Se dedicó intensamente al Museo de la AFC, donde trabajó con gran entusiasmo para aumentar y consolidar nuestro patrimonio fotográfico. Todos lo recordamos, junto con su mujer Teresa Tarabal, comentando una fotografía antigua o fijándose en una cámara, que él sabía interpretar y valorar como nadie. Con el paso de los años fue recibiendo importantes obras y materiales fotográficos, tanto de miembros de la asociación como de sus familiares. Ha sido posible así reunir una gran colección, que ilustra las principales técnicas y tendencias artísticas de la fotografía catalana desde principios del siglo XX. Por lo tanto, es de justicia que el Museo de la Asociación Fotográfica de Cataluña recibiera el nombre de Antoni Civantos, tal y como se aprobó en la asamblea general del 30 de enero de 2016. El mejor reconocimiento a su gran obra en favor de la entidad.

Librería Sánchez

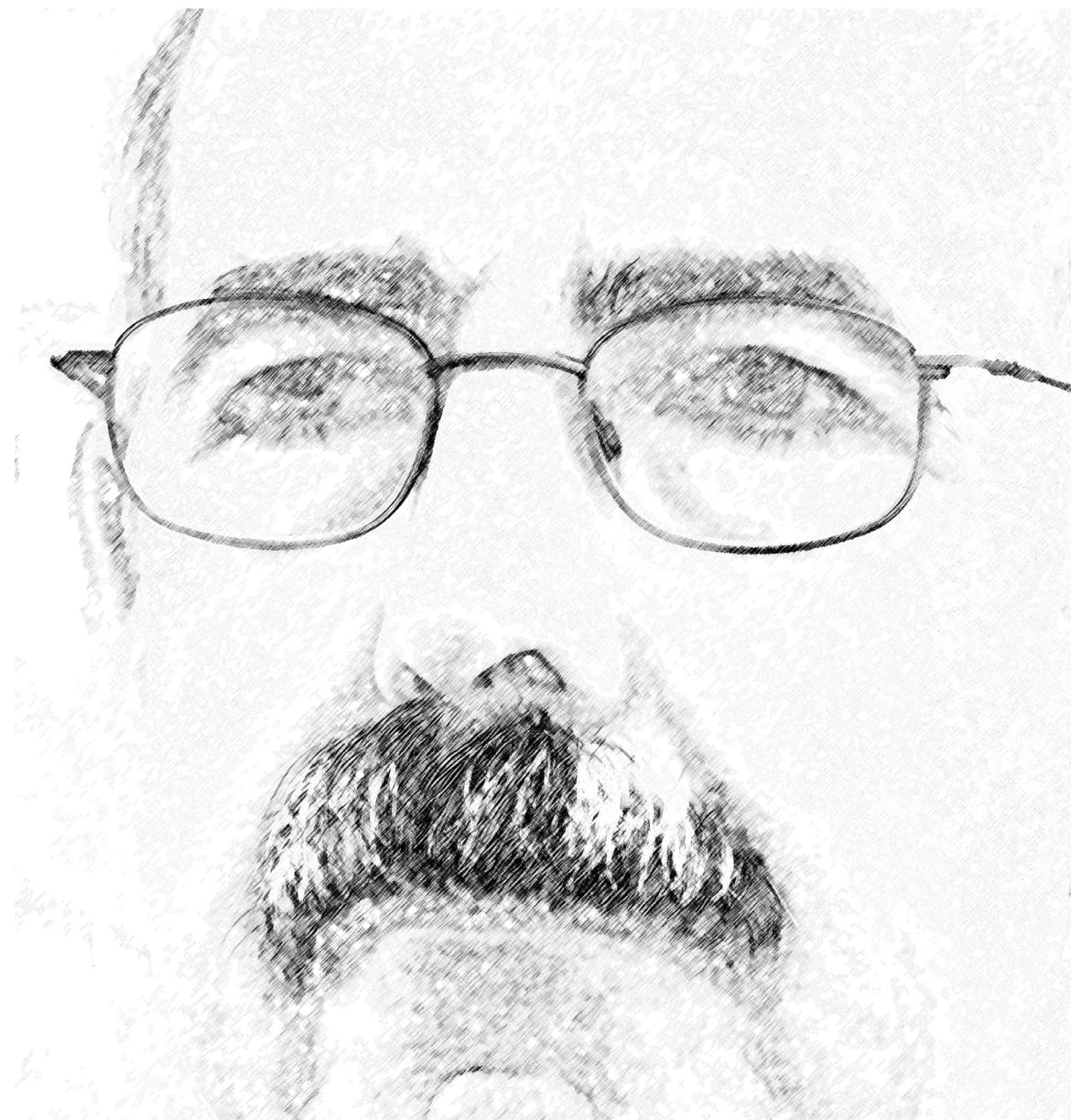
Compra & Venta de libros, postales, fotografías, grabados

Tasación gratuita. Pago al contado.

Carrer de Còrsega, 485, 08025 Barcelona
Teléfono: 934 58 49 80

www.libreriasanchez.com

Toni Civantos: “Un tomb per la vida”

Antoni Civantos

Antoni Civantos i Lambea (1947-2015), va ser soci de l'Agrupació des de l'any 1966 i sempre va estar una persona molt vinculada a la nostra Entitat.

Amb aquesta exposició antològica, volem mostrar el seu treball de quasi 50 anys de fotografia, en un

Antoni Civantos i Lambea (1947-2015), fue socio de la Agrupación desde el año 1966 y siempre fue una persona muy vinculada a nuestra Entidad.

Con esta exposición antológica, queremos mostrar su trabajo de casi 50 años de fotografía, con una co-

EXPOSICIONS

Venecia, 2007 © Antoni Civantos

EXPOSICIONS

Els nois, 1982 © Antoni Civantos

recull d'obres des de 1973 fins 2014.

En aquesta col·lecció podrem apreciar la visió fotogràfica d'Antoni Civantos, com observava els canvis de Barcelona, la seva predilecció per les línies, trobar aspectes diferents dels llocs on va viatjar, el cos humà, etc.

Una visió molt personal i amb una estimació molt gran per tot el que l'envoltava.

colección de obras desde 1973 hasta 2014.

En esta colección podremos apreciar la visión fotográfica de Antoni Civantos, cómo observaba los cambios de Barcelona, su predilección por las líneas, encontrar aspectos diferentes de los lugares adonde viajó, el cuerpo humano, etc.

Una visión muy personal y con un gran amor hacia lo que le rodeaba.

EXPOSICIONS

Cavall Fort, 1973 © Antoni Civantos

Sense Pietat © Antoni Civantos

Andreu Noguero: “Terres Llunyanes”

La Vall del Baix Omo va ser declarat Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO l'any 1980 després de trobar-se a la seva regió més de 40.000 fòssils , mandíbules , ossos, dents i fragments d'esquelets. A pesar del temps transcorregut des de les primeres expedicions (Vittorio Bottego – 1896) recórrer avui la zona de l'Omo no és una tasca fàcil . Però si dures són les jornades per aquestes terres no ho serà menys el retrocés en el temps que experimentarem en trobar-nos enfront de alguns d'aquests poblat. Són cultures que en altres llocs del planeta han deixar d'existir fa milers d'anys i el mode de vida del qual està més prop de l'Edat de Pedra que de les modernes tecnologies actuals. Comparteixen aquest territori uns 200.000 individus de 18 grups ètnics diferenciats (tsemay, benna, ari, bashada, mursi, bodi, hamer, karo, arbore, surma, nyangatom, bume, dassanetch o galep), dels aproximadament 45 que habiten el sud-oest etíop. Observar a aquestes tribus en el seu entorn natural és una experiència inoblidable i única, una amalgama de noves sensacions, i un dels espectacles més singulars i increïbles que podem imaginar.

Andreu Noguero Cazorla neix a Sitges l'any 1957. Ja de molt jove li fascina el món de la imatge i des dels catorze anys s'introduceix en el món de la fotografia. La seva formació fotogràfica és a nivell autodidacta. Ha participat en nombrosos concursos tant nacionals com internacionals aconseguint diversitat de premis. També ha realitzat exposicions individuals i col·lectives en diferents llocs , majoritàriament a Sitges , Barcelona i comarques.

El Valle del Bajo Omo fue declarado Patrimonio de la Humanidad por la UNESCO en 1980 después de encontrarse en su región más de 40.000 fósiles , mandíbulas , huesos, dientes y fragmentos de esqueletos. A pesar del tiempo transcurrido desde las primeras expediciones (Vittorio Bottego – 1896) recorrer hoy la zona de la Omo no es una tarea fácil . Pero si duras son las jornadas por estas tierras no lo será menos el retroceso en el tiempo que experimentaremos al encontrarnos frente a algunos de estos poblados. Son culturas que en otros lugares del planeta dejaron de existir hace miles de años y su modo de vida está más cerca de la Edad de Piedra que de las modernas tecnologías actuales. Comparten este territorio unos 200.000 individuos de 18 grupos étnicos diferenciados (tsemay, benna, ari, bashada, mursi, bodi, hamer, karo, arbore, surma, nyangatom, bume, dassanetch o galep), de los aproximadamente 45 que habitan el suroeste etíope. Observar a estas tribus en su entorno natural es una experiencia inolvidable y única, una amalgama de nuevas sensaciones, y uno de los espectáculos más singulares e increíbles que podemos imaginar.

Andreu Noguero Cazorla nace en Sitges el año 1957. Ya de muy joven le fascina el mundo de la imagen y desde los catorce años se introduce en el mundo de la fotografía. Su formación fotográfica es autodidacta. Ha participado en numerosos concursos tanto nacionales como internacionales consiguiendo diversidad de premios. También ha realizado exposiciones individuales y colectivas en diferentes lugares , mayoritariamente en Sitges.

EXPOSICIONS

A. Noguero

A. Noguero

▼ ▼ ▼
fulls digitals
TOT EN IMPRESSIÓ

FLYERS, TARGETES, CATÀLEGS, REVISTES,
INVITACIONS, TRÍPTICS, MENÚS, POSTERS,
ROLL UP, LONAS, REGALS PERSONALITZATS,
TESI, ENQUADERNACIONS...

C/ Vilamarí nº 25 - 08015 Barcelona - Tel. 93 292 85 75

fullsdigitals@gmail.com

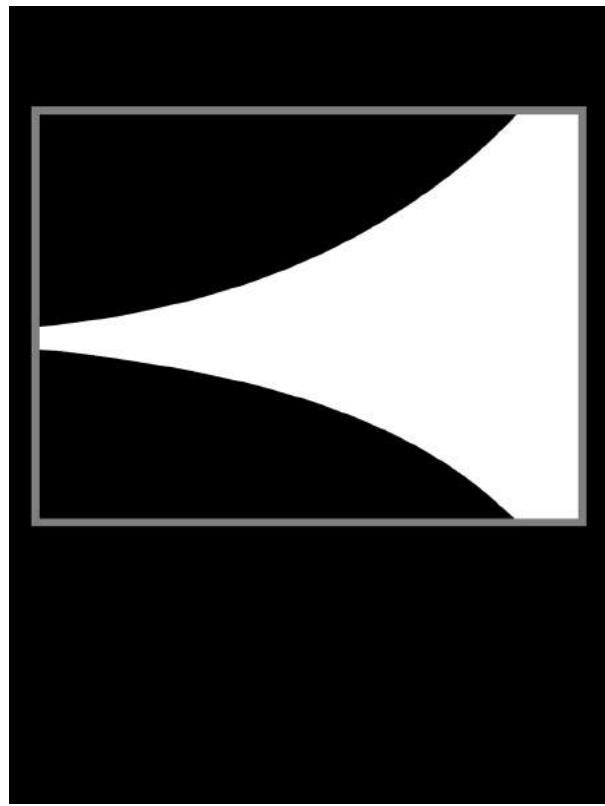
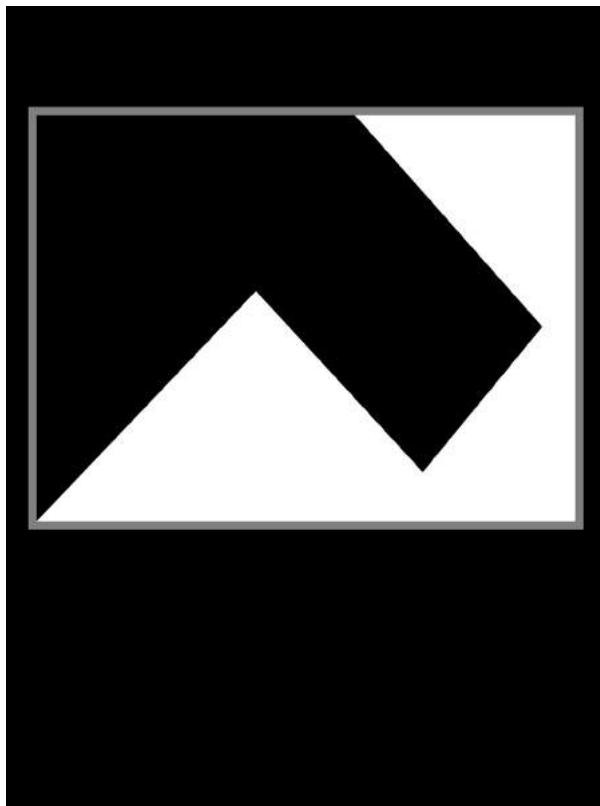
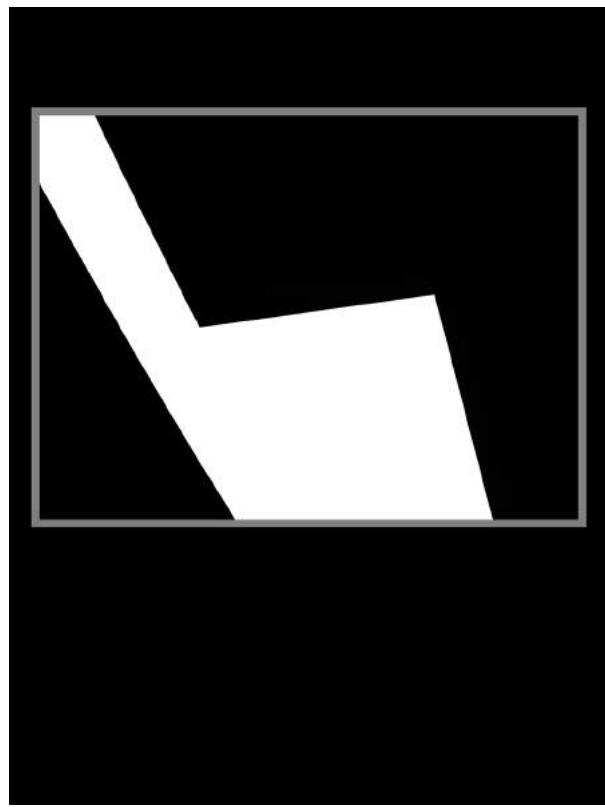
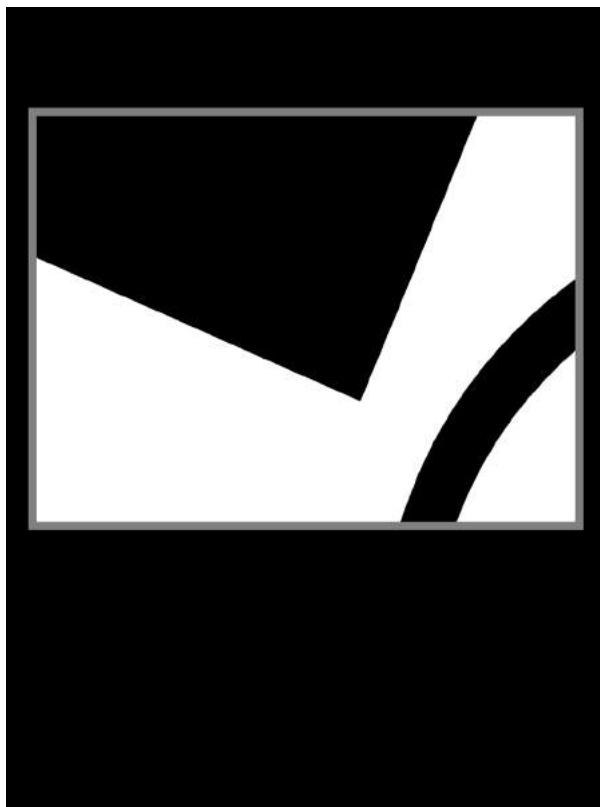
Jordi Camprubí i Elisenda Domingo: “Gràcies”

Amb aquesta exposició hem volgut fer un petit homenatge al minimalisme i a la geometria. Partint d'uns grafismes que formen part d'un cartell, ens hem entretingut a retratar fragments de les lletres, buscant formes geomètriques que fossin variades i que resultessin atractives als ulls dels espectadors, que com nosaltres, entenen que en fotografia no tot ha de ser paisatge i retrat. Les abstraccions també poden resultar artístiques i el blanc i negre ajuda a concentrar la mirada en aquestes formes que es poden interpretar com cada persona vulgui fer-ho. La imaginació és lliure...

Con esta exposición hemos querido hacer un pequeño homenaje al minimalismo y a la geometría. Partiendo de unos grafismos que forman parte de un cartel, nos hemos entretenido a retratar fragmentos de las letras, buscando formas geométricas que fueran variadas y que resultaran atractivas en los ojos de los espectadores, que como nosotros, entienden que en fotografía no todo tiene que ser paisaje y retrato. Las abstracciones también pueden resultar artísticas y el blanco y negro ayuda a concentrar la mirada en estas formas que se pueden interpretar como cada persona quiera hacerlo. La imaginación es libre...

EXPOSICIONS

Concurs de temes obligats

Octubre:
“El turisme està canviant la ciutat”

Juan Manuel Benavente

Josep Suarez Torrellas

CONCURSOS DE L'AGRUPACIÓ

Novembre: “Contrapicant fotogràfic”

Josep Suarez Torrellas

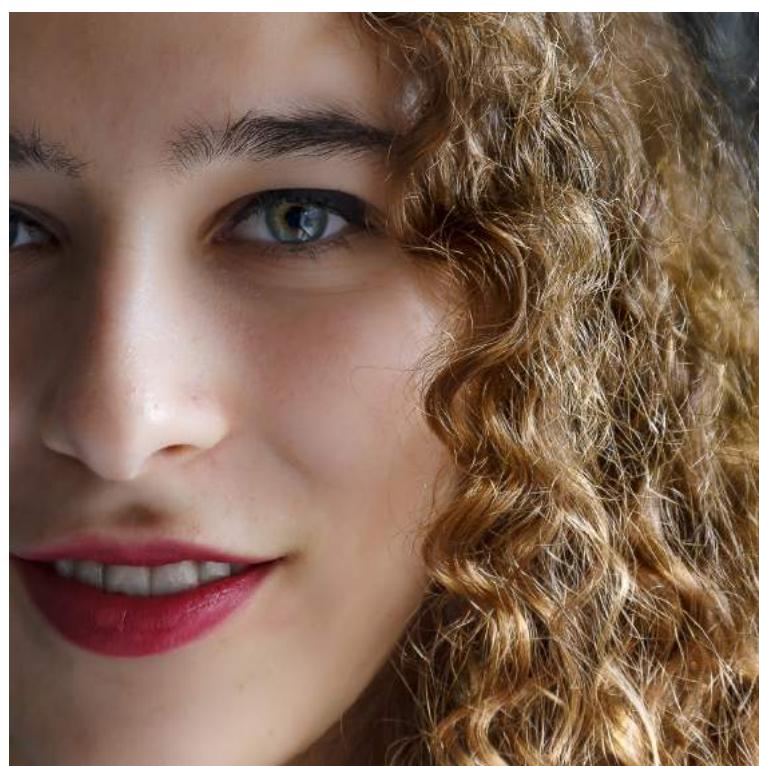
Carles Punyet

CONCURSOS DE L'AGRUPACIÓ

Desembre: “La bellesa del somriure”

Anna Barnés

Anna Barnés

AGENDA

EXPOSICIÓ PHILIPPE HALSMAN: ... SORPRÈN-ME!

CAIXA FÒRUM, BARCELONA,
DEL 15 DE JULIOL AL 6 DE NOVEMBRE 2016

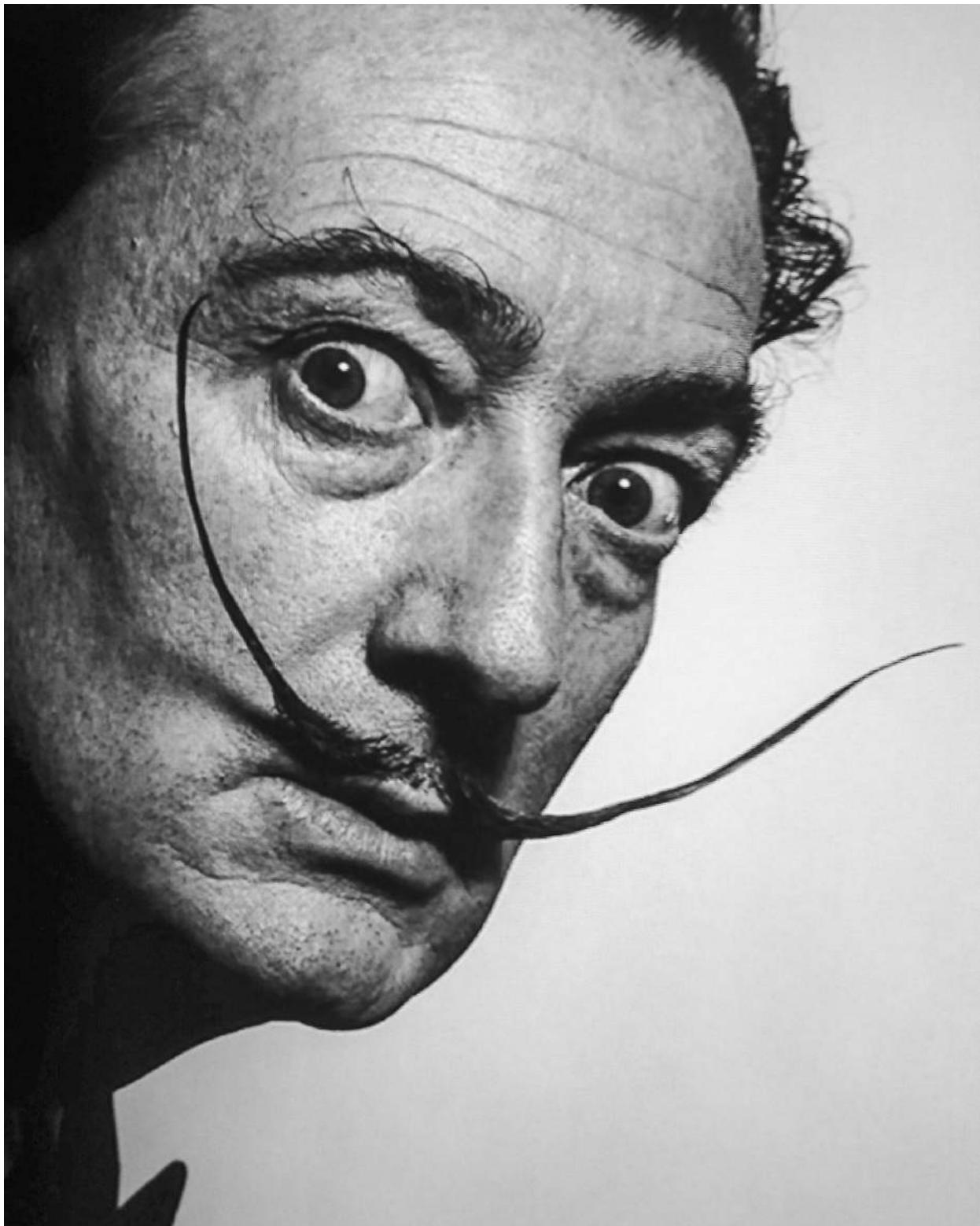

Marilyn Monroe © Philippe Halsman

Philippe Halsman (1906-1979), està mundialment reconegut com un dels fotògrafs més originals i creatius del segle XX, alhora de com un dels millors retratistes de la història. Gran coneixedor de les tècniques fotogràfiques, poseïdor d'una gran creativitat i d'una fina ironia, la seva capacitat d'adaptació va ser, de llarg, una de les seves millors virtuts. Això li va permetre superar amb èxit els reptes que se li van

Philippe Halsman (1906-1979), está mundialmente reconocido como uno de los fotógrafos más originales y creativos del siglo XX, y a la vez uno de los mejores retratistas de la historia. Gran conocedor de las técnicas fotográficas, poseedor de una gran creatividad y de una fina ironía, su capacidad de adaptación fue, de largo, una de sus mejores virtudes. Esto le permitió superar con éxito los retos que se le presentaron a

AGENDA

Dalí © Philippe Halsman

AGENDA

Salvador Dalí i cap de rinoceront © Philippe Halsman

presentar al llarg de la seva vida.

La exposició SORPRÈN-ME!, produïda pel Museé de l'Elysée de Lausana en col·laboració amb el Philippe Halsman Archive de Nova York, aprofundeix en el procés creatiu d'aquest fotògraf. La mostra posa especial èmfasi en cada una de les fases creatives del autor tractant-les per separat. El primer bloc recull el seu període parisenc, on s'estableix com a retratista i fotògraf independent i comença a col·laborar amb la revista Vogue. En aquest apartat, s'exposen els retrats d'un seguit de artistes i escriptors de renom. En general són plans curts, tancats, de contorns durs i on la il·luminació del subjecte esdevé un factor clau de l'obra. També, s'hi exhibeixen les obres surrealistes resultants de la experimentació i manipulació de negatius, muntatges i dobles exposicions obtingudes amb una innovadora càmera rèflex de doble lent dissenyada per ell mateix (Halsman-Fairchild).

lo largo de su vida.

La exposición SORPRÉNDEME!, producida por el Museo del Elysée de Lausana en colaboración con la Philippe Halsman Archive de Nueva York, profundiza en el proceso creativo de este fotógrafo. La muestra pone especial énfasis en cada una de las fases creativas del autor tratándolas por separado. El primer bloque recoge su periodo parisense, donde se establece como retratista y fotógrafo independiente y empieza a colaborar con la revista Vogue. En este apartado, se exponen los retratos de una serie de artistas y escritores de renombre. En general son planos cortos, cerrados, de contornos duros y donde la iluminación del sujeto acontece un factor clave de la obra. También, se exhiben las obras surrealistas resultantes de la experimentación y manipulación de negativos, montajes y dobles exposiciones obtenidas con una innovadora cámara réflex de doble lente diseñada por él mismo (Halsman-Fairchild).

AGENDA

Les altres tres parts de la exposició, dedicades al seu període americà, analitzen cadascuna de les vessants fàcilment identificables en la seva obra a partir del 1940. Al segon bloc s'agrupen els seus aclamats retrats de famosos amb una amplia dedicació a Marilyn Monroe. Salta a la vista com Halsman, un cop establert als EEUU, adapta els seus treballs als canvis que exigeixen la cultura imperant i els gustos del mercat americà. Amb la seva extraordinària visió del context i la perspectiva, crea imatges úniques que impacten en la retina de l'observador de forma perdurable. Arran d'aquest èxit, al 1942 comença a publicar a la revista Life, de la que va ser portada en 101 ocasions. Per excessiu, no es pot fer aquí, una relació de les fotografies, contactes i documents gràfics exposats en aquest apartat de la mostra, ni dels subjectes que hi apareixen. Sols cal dir que entre els fotografiats hi figuren polítics, científics, intel·lectuals, artistes, cantants i humoristes d'arreu del món. La majoria d'aquestes obres, molt conegudes, són part de les icones que configuren la història de la comunicació gràfica i l'estètica del segle XX.

El tercer bloc es centra en l'interès del autor per la posada en escena, incloent-hi alguna col·laboració amb altres artistes i en el seu projecte personal JUMPOLOGY o SALTOLOGIA que en constitueix la seva part principal. Segons Halsman , “quan tu demanes a una persona que salti, la seva atenció es fixa principalment en l'acte de saltar, de tal manera que la persona real apareix tal com és... deixant caure la màscara que tots portem a sobre”. Aquesta és la base del projecte JUMPOLOGY, ideat com un pas més en la seva aproximació psicològica al retrat, i que constitueix des de la família Ford i els Ducs de Windsor fins a Richard Nixon, passant per un munt d'artistes, cantants i humoristes, tots varen accedir a ser fotografiats saltant mentre la càmera anava copsant la seva espontaneïtat en insòlites instantànies.

Las otras tres partes de la exposición, dedicadas a su periodo americano, analizan cada una de las vertientes fácilmente identificables en su obra a partir del 1940. Al segundo bloque se agrupan sus aclamados retratos de famosos con una amplia dedicación a Marilyn Monroe. Salta a la vista como Halsman, una vez establecido en los EEUU, adapta sus trabajos a los cambios que exigen la cultura imperante y los gustos del mercado americano. Con su extraordinaria visión del contexto y la perspectiva, crea imágenes únicas que impactan en la retina del observador de forma perdurable. A raíz de este éxito, al 1942 empieza a publicar a la revista Life, de la que fue portada en 101 ocasiones. Por excesivo, no se puede hacer aquí, una relación de las fotografías, contactos y documentos gráficos expuestos en este apartado de la muestra, ni de los sujetos que aparecen. Sólo hay que decir que entre los fotografiados figuran políticos, científicos, intelectuales, artistas, cantantes y humoristas de todo el mundo. La mayoría de estas obras, muy conocidas, son parte de los iconos que configuran la historia de la comunicación gráfica y la estética del siglo XX.

El tercer bloque se centra en el interés del autor por la puesta en escena, incluyendo alguna colaboración con otros artistas y en su proyecto personal JUMPOLOGY o SALTOLOGIA que constituye su parte principal. Según Halsman , “cuando tú pides a una persona que salte, su atención se fija principalmente en el acto de saltar, de tal manera que la persona real aparece tal como es... dejando caer la máscara que todos traemos encima”. Esta es la base del proyecto JUMPOLOGY, ideado como un paso más en su aproximación psicológica al retrato, y que constituye desde la familia Ford y los Duques de Windsor hasta Richard Nixon, pasando por un montón de artistas, cantantes y humoristas, todos accedieron a ser fotografiados saltando mientras la cámara iba cogiendo su espontaneidad en insólitas instantáneas. Otros proyectos personales como la publicación del

AGENDA

Jean Cocteau © Philippe Halsman

Altres projectes personals com la publicació del que va ser el primer llibre de fotografies “The Frenchman” s'inclouen en aquest apartat.

La darrera part de la mostra ens presenta el resultat de la estreta col·laboració amb Salvador Dalí, així com les singularitats del procés de creació d'algunes d'aquelles imatges. Val a dir, que quan es varen conèixer, el 1941, Halsman no havia deixat mai de banda el seu vessant creatiu i fantàstic, així doncs aquesta simbiosis va propiciar una profusa obra dels dos autors. Entre la extensa obra exposada, criden l'atenció els projectes: Dalí Atomicus (amb les seves impossibles posades en escena), el llibre anomenat Dali's Mustache i els retrats surrealistes de Dalí, com el In Voluptas Mors.

Per acabar, cal dir que l'exposició itinerant SORPRÈN-ME! , que ara mateix es pot visitar a Madrid, va gaudir d'un èxit massiu de públic

que fue el primer libro de fotografías “The Frenchman” se incluyen en este apartado.

La última parte de la muestra nos presenta el resultado de la estrecha colaboración con Salvador Dalí, así como las singularidades del proceso de creación de algunas de aquellas imágenes. Justo es decir, que cuando se conocieron, el 1941, Halsman no había dejado nunca de banda su vertiente creativa y fantástica, así dones esta simbiosis propició una profusa obra de los dos autores. Entre la extensa obra expuesta, llaman la atención los proyectos: Dalí Atomicus (con sus imposibles puestas en escena), el libro llamado Dali's Mustache y los retratos surrealistas de Dalí, como el In Voluptas Mueres.

Para acabar, hay que decir que la exposición itinerante SORPRÉNDEME! , que ahora mismo se puede visitar en Madrid, disfrutó de un éxito ma-

AGENDA

a casa nostra ... i que fent honor al seu nom no ha deixat indiferent a cap dels seus visitants. D'altre banda, no seria just tancar aquest comentari, sense remarcar l'ímpetu emprendedor i professional d'aquest fotògraf: Al llarg de la seva vida, Philippe Halsman va fer de la defensa de la fotografia la seva lluita personal. Va ser el primer president de la American Society of Magazine Photographers (ASMP), des d'on es va liderar la lluita per la protecció dels drets professionals i de creació dels fotògrafs (Copyright). Incansable viatger, va ser escollit pels seus companys de professió com un dels "Deu millors fotògrafs del mon". Junt amb Richard Avedon, Irving Penn i altres destacats fotògrafs varen fundar The Famous Photographers' Schooll of Photography, fomentant l'estudi del mitjà i la seva relació amb el mercat. Una llarga trajectòria professional, que es completa amb la publicació de revistes, llibres i varies exposicions permanentes.

Hortènsia González

sivo de público en Barcelona ... y que haciendo honor a su nombre no ha dejado indiferente a ninguno de sus visitantes. Por otra parte, no sería justo cerrar este comentario sin remarcar el ímpetu emprendedor y profesional de este fotógrafo. A lo largo de su vida, Philippe Halsman hizo de la defensa de la fotografía su lucha personal. Fue el primer presidente de la American Society of Magazine Photographers (ASMP), desde donde lideró la lucha por la protección de los derechos profesionales y de creación de los fotógrafos (Copyright). Incansable viajero, fue escogido por sus compañeros de profesión como uno de los "diez mejores fotógrafos del mundo". Junto con Richard Avedon, Irving Penn y otros destacados fotógrafos fundaron The Famous Photographers' Schooll of Photography, fomentando el estudio del medio y su relación con el mercado. Una larga trayectoria profesional, que se completa con la publicación de revistas, libros y varias exposiciones permanentes.

Hortènsia González

Alfred Hitchcock © Philippe Halsman

EXPOSICIÓ JOANA BIARNÉS: “DISPARANDO CON EL CORAZÓN”

VÀLID FOTO. BARCELONA 2 DESEMBRE 2016 - 14 GENER 2017

© Joana Biarnés

El passat 10 de gener varem tenir la oportunitat d'assistir a una visita a la galeria Vàlid Foto en la que ens presentaren l'exposició de la fotògrafo Joana Biarnès. La visita va consistir en una amplíssima descripció de les fotos de la Joana a càrrec del director de la galeria Ferran Peracho.

Posteriorment, mentre l'esperàvem ja que ens havien dit que assistiria a la nostra trobada, ens varen oferir un petit refrigeri que varem tenir la gran sort de poder compartir-ho amb ella que, als seus vuitanta-dos anys, ens va transmetre el seu tarannà comunicador i ens va mostrar el seu engrescador esperit, expllicant-nos en detall els fets més importants de

El pasado 10 de enero tuvimos la oportunidad de asistir a una visita a la galería Válido Foto en la que nos presentaron la exposición de la fotógrafa Joana Biarnès. La visita consistió en una anchísima descripción de las fotos de Joana a cargo del director de la galería Ferran Peracho.

Posteriormente, mientras lo esperábamos puesto que nos habían dicho que asistiría a nuestro encuentro, nos ofrecieron un pequeño refrigerio que tuvimos la gran suerte de poder compartirlo con ella que, a sus ochenta y dos años, nos transmitió su talante comunicador y nos mostró su alentador espíritu, explicándonos en detalle los hechos más importantes de

AGENDA

la seva vida professional.

La Joana va néixer a Terrassa i, amb el seu pare fotògraf de professió, es va iniciar en el món de la fotografia amb la realització de fotos especialment periodístiques.

Als 60's el periodisme esportiu era un ghetto d'homes i no li va ser fàcil introduir-se en aquest mon. Aquesta situació la va fer més forta facilitant-li la seva introducció entre els professionals. Una trucada del diari Pueblo de Madrid li va obrir nous horitzons i es va dedicar al periodisme d'actualitat i de moda com es posa en evidència en aquesta exposició.

Va fer fotografia fins al 1985 i veient el tipus de foto que aquell sector anava exigint, paparazzi, li va fer plantejar-se el seu futur apartant-se de la fotografia.

La Joana ja estava casada i segons les seves paraules te tres amors: la fotografia, el seu marit i la cuina. Entre ella i el marit van decidir que era el moment de dedicar-se a la cuina.

su vida profesional.

Joana nació en Terrassa y, con el suyo pare fotógrafo de profesión, se inició en lo más de la fotografía con la realización de fotos especialmente periodísticas.

En los 60's el periodismo deportivo era un ghetto de hombres y no le fue fácil introducirse en este mundo. Esta situación la hizo más fuerte facilitándole su introducción entre los profesionales. Una llamada del diario Pueblo de Madrid le abrió nuevos horizontes y se dedicó al periodismo de actualidad y de moda como se pone evidencia en esta exposición.

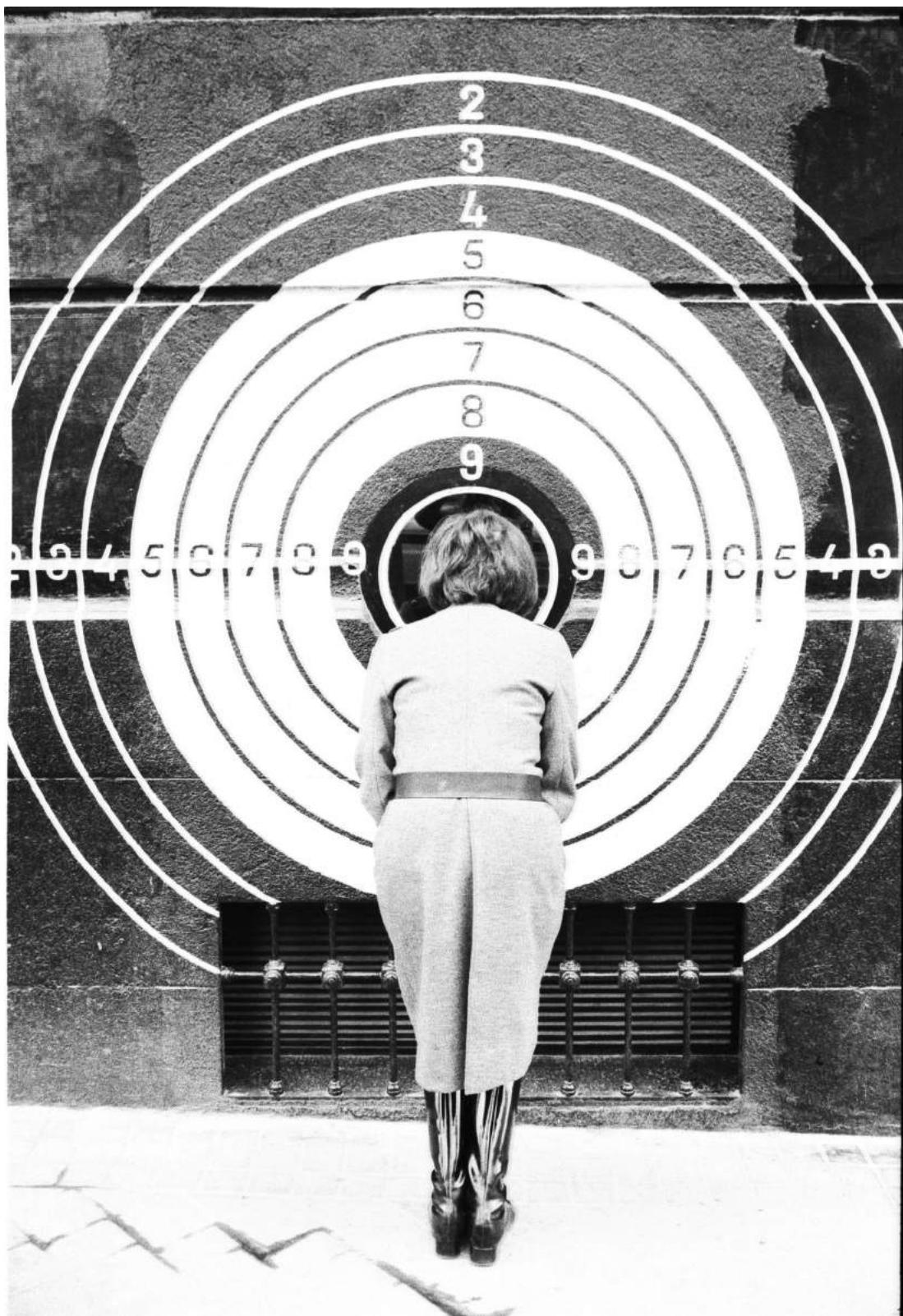
Hizo fotografía hasta el 1985 y viendo el tipo de foto que aquel sector iba exigiendo, paparazzi, le hizo plantearse su futuro apartándose de la fotografía.

Joana ya estaba casada y según sus palabras te tres amores: la fotografía, su marido y la cocina. Entre ella y el marido decidieron que era el momento de dedicarse a la cocina. Mar-

© Joana Biarnés

AGENDA

© Joana Biarnés

AGENDA

© Joana Biarnés

Va marxar a Eivissa i va posar en marxa un restaurant de nom Ca Na Joana que va tenir gran èxit i que va tancar el 2007 entenent que ja era hora de descansar i es va retirar a Viladecavalls.

El 2012 es l'any en que la Joana Biarnés fotògrafo torna a aparèixer en el ambient fotogràfic. Coincidint amb el 50 aniversari de les riades del Vallès es va fer a Terrassa una exposició recordatori i es va comprovar que la major quantitat de fotos de les desgraciades riades eren de la Joana i del seu pare.

Aquesta exposició va constituir una reaparició en el món de la fotografia de la Joana Biarnès doncs ja feia quasi trenta anys que estava fora d'aquest món professional i, a partir d'aquell moment li han sollicitat diverses exposicions i l'any 2015 es va fer un magnífic documental sobre la seva vida, titulat "Una entre Tots" que es pot veure on-line des de les webs de TV3

chó a Ibiza y puso en marcha un restaurante de nombre Can Na Joana que tuvo gran éxito y que cerró el 2007 entendiendo que ya era hora de descansar y se retiró en Viladecavalls. El 2012 se el año en que Joana Biarnés fotógrafa vuelve a aparecer en el ambiente fotográfico. Coinciendo con el 50 aniversario de las riadas del Vallés se quiso hacer en Terrassa una exposición recordatorio y se comprobó que la mayor cantidad de fotos de las desgraciadas riadas eran de Joana y de su padre. Esta exposición constituyó una reaparición en lo más de la fotografía de Joana Biarnés pues ya hacía casi treinta años que estaba fuera de este mundo profesional y, a partir de aquel momento le solicitaron varias exposiciones y en 2015 se hizo un magnífico documental sobre su vida, titulado "Una entre Todos" que se puede ver on-line desde las webs de TV3 y RTVE. Un punto álgido de esta etapa de redescubri-

AGENDA

i RTVE.

Un punt àlgid d'aquesta etapa de redescobriment serà el 14 de febrer pròxim en la que rebrà la medalla d'or de Terrassa, la seva ciutat natal.

El conjunt de la visita va tenir un gran atractiu i la Presidenta en nom de l'Agrupació, li va oferir col·laborar en alguns actes en el futur fet que va ser molt ben rebut per la Joana.

Pere M. Puigdollers

miento será el 14 de febrero próximo en la que recibirá la medalla de oro de Terrassa, su ciudad natal.

El conjunto de la visita tuvo un gran atractivo y la Presidenta en nombre de la Agrupación, le ofreció colaborar en algunos actos en el futuro hecho que fue muy muy recibido por Joana.

Pere M. Puigdollers

LA BELLESA ESTÀ EN ELS ULLS DEL QUE MIRA (...O EN ELS ULLS DEL FOTÒGRAF)

JOSEP GUINDO

Fa uns dies mentre prenia un cafè vaig estar fullejant una revista de moda i em va cridar l'atenció una entrevista a la famosa model canadenca Winnie Harlow, actualment imatge de Desigual. Winne és una noia de 19 anys que pateix vitilig, una malaltia cutània que provoca l'aparició d'una cridaneres taques blanques a causa de la falta de pigmentació de la pell. Aquesta malaltia pot arribar a provocar importants problemes psicològics i greus complexos a les persones que la pateixen, però a Winne i als responsables de Desigual sembla importar-los molt poc. Durant l'entrevista a la model

Hace unos días mientras tomaba un café estuve ojeando una revista de moda y me llamó la atención una entrevista a la famosa modelo canadiense Winnie Harlow, actualmente imagen de Desigual. Winne es una chica de 19 años que sufre vitílico, una enfermedad cutánea que provoca la aparición de una llamativas manchas blancas debido a la falta de pigmentación de la piel. Esta enfermedad puede llegar a provocar importantes problemas psicológicos y graves complejos a las personas que la sufren, pero a Winne y a los responsables de la firma de moda Desigual parece importarles

Jessica © Josep Guindo

Li van preguntar si creia que “la bellesa està a l’interior”, al que ella va respondre que “la belleza está en los ojos del que mira”. Magnífica resposta, amb la que estic totalment d’acord. Aplicada a la fotografia, aquesta frase podríem convertir-la en que “la belleza està en l’ull del fotògraf”. La fotografia no és una simple instantània de l’objecte o subjecte que tenim davant, és la nostra forma particular de veure el que tenim davant. En realitat estem expressant la nostra opinió d’allò que està davant dels nostres ulls.

No fa falta recordar que en qualsevol sessió fotogràfica davant un mateix objecte/subjecte diferents fotògrafs disparant simultàniament i amb càmeres de similar qualitat, poden obtenir imatges diametralment diferents. La belleza està en l’ull del que mira.

Fa uns anys vaig tenir l’oportunitat de realitzar un “càsting” per a una sessió fotogràfica amb

muy poco. Durante la entrevista a la modelo le preguntaron si creía que “la belleza está en el interior”, a lo que ella respondió que “la belleza está en los ojos del que mira”. Magnífica respuesta, con la que estoy totalmente de acuerdo. Aplicada a la fotografía, esta frase podríamos convertirla en que “la belleza está en el ojo del fotógrafo”. La fotografía no es una simple instantánea del objeto o sujeto que tenemos delante, es nuestra forma particular de ver lo que tenemos delante. En realidad estamos expresando nuestra opinión de aquello que tenemos ante nuestros ojos.

No hace falta recordar que en cualquier sesión fotográfica ante un mismo objeto/sujeto diferentes fotógrafos disparando simultáneamente y con cámaras de similar calidad, pueden obtener imágenes diametralmente distintas. La belleza está en el ojo del que mira.

Hace unos años tuve la oportunidad de rea-

Lisandra © Josep Guindo

REPORTATGES

set models cubanes, a l'Havana. Una vegada vists els resultats de treballar uns 15-20 minuts amb cadascuna de les models vaig triar a tres per a una sessió individual. Jessica era maquíssima, de pell blanca, cabellera llarga i un tipus de bellesa que podríem considerar “universal”. Lisandra, estudiant universitària de segon curs de farmàcia, era espectacular, de pell negra, cos atlètic i unes cames infinites; “poderosa Afrodita”, com en la pel·lícula de Woody Allen. La tercera va ser Irina, mulata amb cabellera arrissada i uns ulls clars preciosos. Jessica i Lisandra no es van sorprendre de la meva elecció. Per contra, Irina estava absolutament perplexa per la meva decisió. Parlant amb ella, abans d'iniciar la sessió, em va comentar que no entendia per què l'havia triat. Quan havia participat en sessions amb altres fotògrafs li deien que tenia un cabell molt vulgar, que estaria millor amb el cabell curt,... que millor que no somigués, que quan somreia era poc fotogènica...

Us presento a Irina. Això és el que jo vaig veure en ella...

lizar un “casting” para una sesión fotográfica con siete modelos cubanas en La Habana. Una vez vistos los resultados de trabajar unos 15-20 minutos con cada una de las modelos elegí a tres para una sesión individual. Jessica era guapísima, de piel blanca, melena larga y un tipo de belleza que podríamos considerar “universal”. Lisandra, estudiante universitaria de segundo curso de farmacia, era espectacular, de piel negra, cuerpo atlético y unas piernas interminables; “poderosa Afrodita”, como en la película de Woody Allen. La tercera fue Irina, mulata con melena rizada y unos ojos claros preciosos. Jessica y Lisandra no se sorprendieron de mi elección, sin embargo Irina estaba absolutamente perpleja por mi decisión. Hablando con ella, antes de iniciar la sesión, me comentó que no entendía por qué la había elegido. Cuando había participado en sesiones con otros fotógrafos le decían que tenía un pelo muy vulgar, que estaría mejor con el pelo corto,... que mejor que no sonriese, que cuando sonreía era poco fotogénica...

Os presento a Irina. Esto es lo que yo vi en ella...

Irina © Josep Guindo

REPORTATGES

Irina © Josep Guindo

Irina © Josep Giundo

REPORTATGES

Irina © Josep Guindo

Irina © Josep Guindo

Irina © Josep Guindo

S37BCN

NIF: J63941876

C/. Sepúlveda 37
08015 Barcelona

Telf/Fax 934 232 398

s37bcn@telefonica.net

FotoSistema
ESPECIALISTES EN IMATGE DIGITAL
fs199@fotosistema.com

Les nostres càmeres

VIRGILI VERA

MURER'S EXPRESS P NEWNESS Nº 291

STEREO FORMAT 8 X 17 CM Xassis Magatzem ca 1905

Obturador Guillotina diafragma Waterhouse,

Objectius Rectilinear Rapide f 10 100mm

Pose/Instantànea, Obturador Lenta/Rapide, Focus/Diafragma

Teodoro MURER va ser dissenyador de càmeres a Milà, Itàlia, per la Companyia DURONI. Les venien amb nom de MURER o SALEX, Anglaterra. A Suècia les venia Hasselblad i a França, GAUMONT.

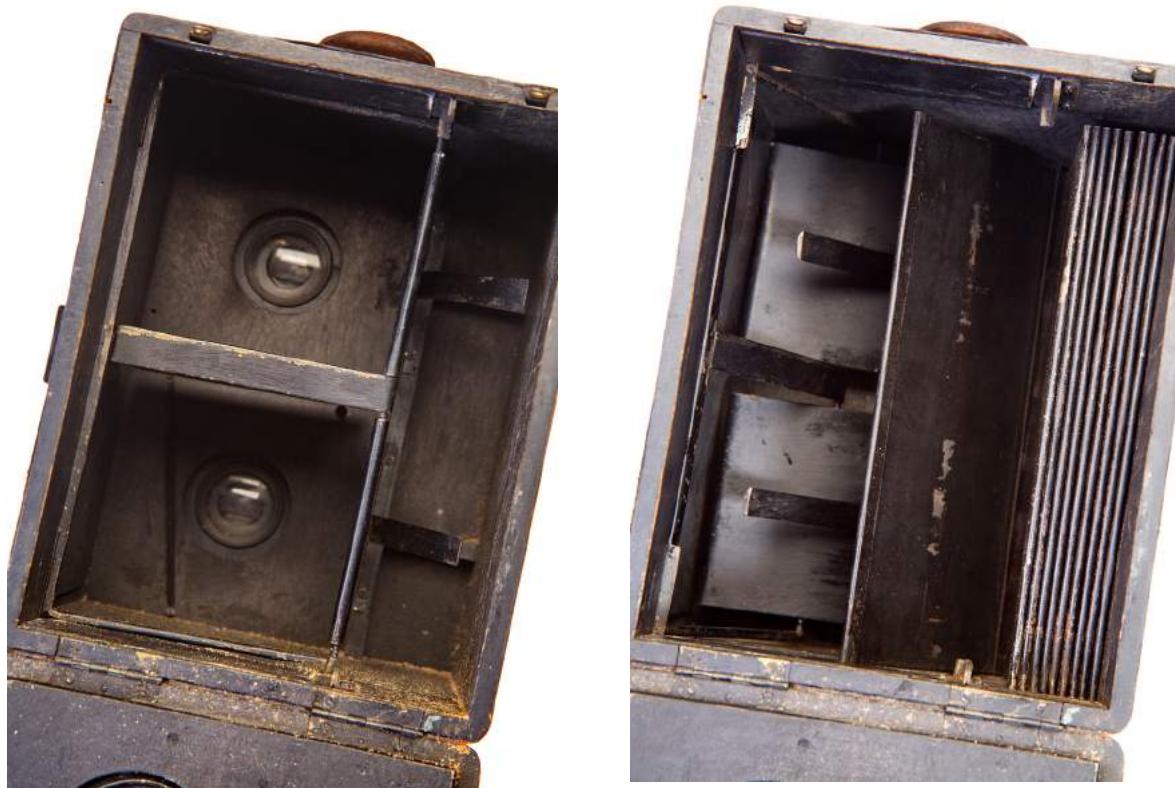
La Companyia Duroni va ser fundada cap a 1886 per Alessandro Duroni com fabricant d'instruments òptics. Murer s'hi va associar cap a 1892.

Hi ha moltes fotos d'albúmnes en diferents museus, acreditades per Murer & Duroni.

Alessandro Duroni té moltes fotos de personatges il·lustres com Giuseppe Garibaldi, i Vittorio Emmanuel II, Rei d'Itàlia, 1861-78.

El nom Newness pot sonar un xic estrany com model de càmera. Podria ser una traducció de la paraula italiana NOVITA, que significa innovació. Podem dir que aquesta càmera pertany al grup Box Detective (que es "podien" emprar sense tres peus).

MUSEU DE L'AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA DE CATALUNYA

Les plaques sensibles es posaven pel darrera de la càmera. Les exposades quedaven al costat de les no exposades, operació que es controlava amb una petita maneta situada de l'angle superior posterior esquerra. L'exposició es seleccionava per obturador guillotina Waterhouse stop, amb la maneta situada al front de la càmera.

La MURER'S EXPRESS NEWNESS es pot considerar representativa d'un segment important dels darrers anys de la Fotografia del segle XIX. Abans de la implantació de la pel·lícula de rodet la càmera de plaques era l'únic mitjà per obtenir imatges espontànies. El més difícil d'entendre és com aquesta capça es podia considerar una càmera de detectiu. Cal no oblidar però que aquest tipus de càmeres no tenien "manxa" ni sistema d'enfoc, fet que permetia portar-la sense cridar l'atenció d'un públic victorià més acostumat al cridaner tres-peus i càmera amb "manxa" de mida considerable.

La fabricació va durar fins l'any 1927 en quin decurs es va fabricar més de 150 variacions o models diferents.

Aquesta càmera es donació dels fills d'en RAFEL PATXOT i ARIMANY i Esposa, prohom i expresident de l'AFC.

PLAUBEL MAKINA III, PLEGABLE,

Fabricant PLAUBEL & CO. Frankfurt Alemanya

FORMAT 6X8 CM

OBJECTIU ANICOMAR F2,9 100 MM

Objectius canviables: Anticomar f4 100mm

TeleMakinar f4 190 mm

Rapid Gran Angular f6,8 73 mm

RAPID COMPUR t b 1-400 SEC, Synchro Flaix electrònic i bulbs

TELEMETRE ACOBLAT, doble imatge, focus manual

Visor Galileo i de marc. Algunes també amb vidre esmerilat. Ca 1953.

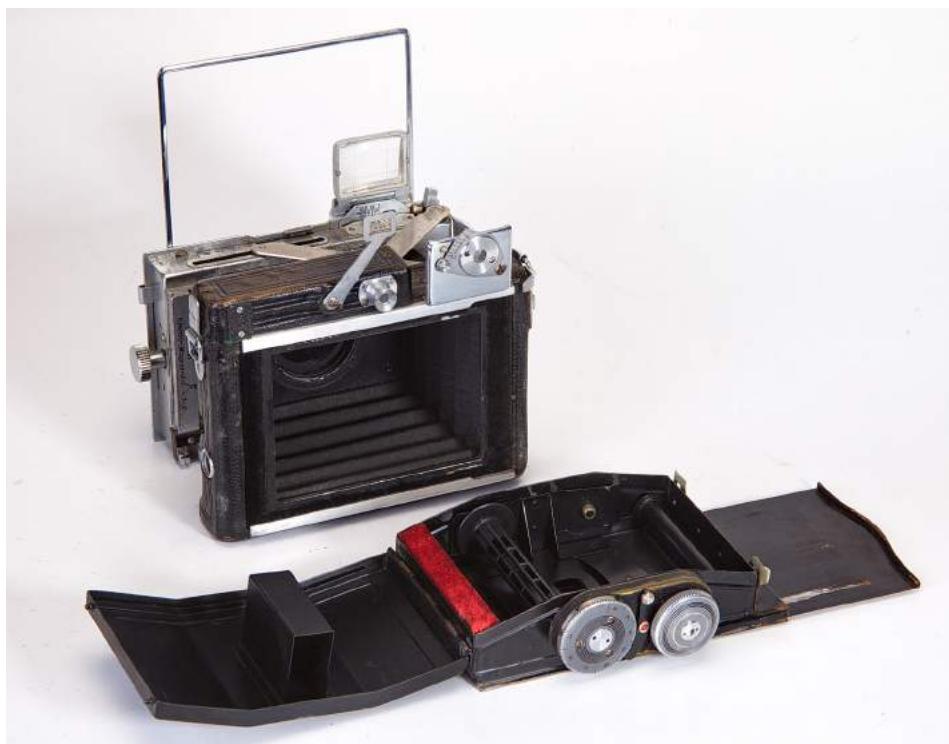
Presentada al 1912 es segurament el darrer exemple de càmera plegable format 6x9 film, plaques, adaptador 4,5 x 6, molt apreciada per la seva versatilitat tant per aficionats de nivell com sobretot professional de diferents disciplines fins el tancament de la fàbrica en 1983.

En 1933 es començaren a fabricar amb telèmetre acoblat. També moltes de fabricació anterior van ser actualitzades per Plaubel.

Al 1936 la Makina IIS va ser la primera càmera que oferia canvi d'objectius darrera de l'obturador Compur i la producció va continuar amb moltes variants fins el 1960.

Prop de 1975 la companyia japonesa DOI va adquirir Plaubel i al 1979 es va fabricar la Makina 67 amb el mateix sistema però format 6x7. També objectius canviables NIKKOR, amb obturador Copal. Després al 1982 va aparèixer la Makina W67 amb Gran Angular NIKKOR. Al 1983, el model Makina 670 va ser la darrera de les Makinav, encara avui molt estimades i valorades. En el seu moment comentarem aquest darrer grup.

MUSEU DE L'AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA DE CATALUNYA

IMATGE I PARAULA

Quan els ulls veuen el que mai han vist,
el cor sent el que mai ha sentit.

Cuando los ojos ven lo que nunca vieron,
el corazón siente lo que nunca sintió.

Baltasar Gracián (1601-1658)

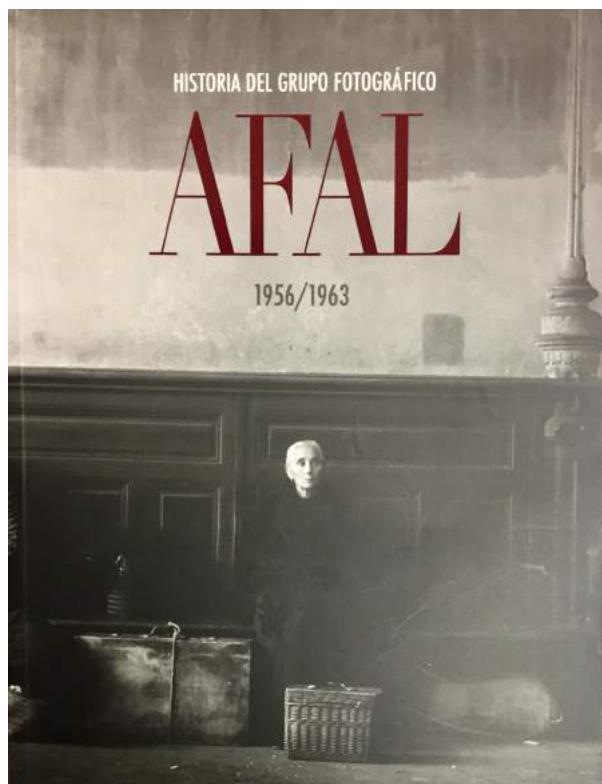
© Josep Guindo

Ulls closos. Mai vaig poder imaginar que uns ulls tancats poguessin arribar a ser tan bonics.

Ulls closos. Nunca pensé que unos ojos cerrados pudiesen llegar a ser tan bonitos.

HISTORIA DEL GRUPO FOTOGRÁFICO AFAL

Laura Terré Alonso., 1953/1963. Ed. Photovision. Sevilla 2006.

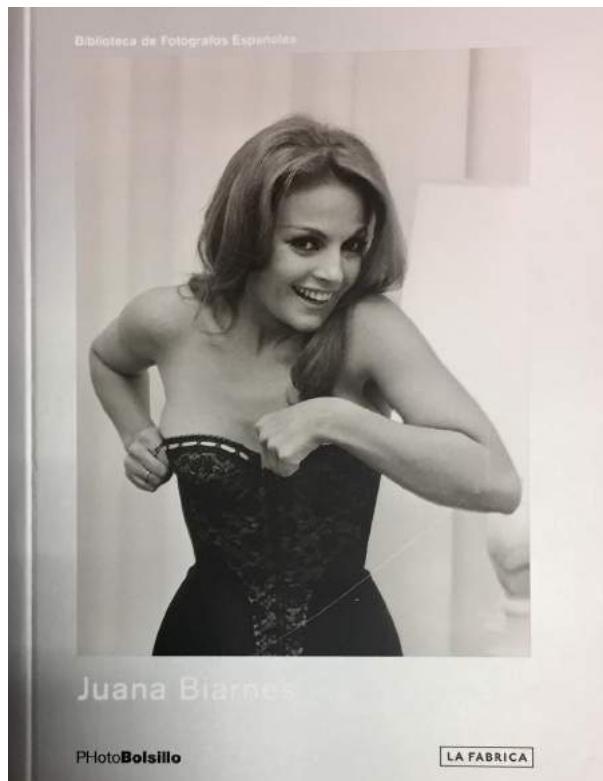

Es tracta, sense cap dubte, de la millor referència publicada fins avui sobre un dels moments més importants de la fotografia espanyola del segle XX: el grup AFAL. Fundat per José María Artero i Carlos Pérez Siquier, el grup AFAL té el seu orígens en l'Agrupació Fotogràfica de Almeria, però va englobar als fotògrafs nacionals més rellevants de l'època, entre els quals es van incloure els catalans Ricard Terré, Ramón Masats, Oriol Maspons i Xavier Miserachs. Es un llibre de gran format, amb 465 pàgines extraordinàriament ben documentat. No en va, Laura és filla de Ricard Terré, un dels integrants del grup AFAL. L'extensa documentació s'acompanya d'una gran quantitat de fotografies de l'època. A destacar que el llibre inclou un DVD amb l'edició completa de la Revista AFAL. No és casualitat que aquest llibre obtingués el premi PHOTOESPAÑA 2006, al millor llibre de fotografia de l'any.

Se trata, sin lugar a dudas, de la mejor referencia publicada hasta la fecha sobre uno de los momentos más importantes de la fotografía española del siglo XX: el grupo AFAL. Fundado por José María Artero y Carlos Pérez Siquier, el grupo AFAL tiene su origen en la Agrupación Fotográfica de Almería, pero englobó a los fotógrafos nacionales más relevantes de la época, entre los que se incluyeron los catalanes Ricard Terré, Ramón Masats, Oriol Maspons y Xavier Miserachs. Es un libro de gran formato, con 465 páginas extraordinariamente bien documentado. No en vano, Laura es hija de Ricard Terré, uno de los integrantes del grupo AFAL. La extensa documentación se acompaña de una gran cantidad de fotografías de la época. A destacar que el libro incluye un DVD con la edición completa de la Revista AFAL. No es casualidad que este libro obtuviese el premio PHOTOESPAÑA 2006, al mejor libro de fotografía del año.

JUANA BIARNÉS

Biblioteca de Fotógrafos Españoles. PHotbolsillo. La Fabrica, Madrid 2015.

Llibre petit en el seu format (96 pàgines amb 46 fotografies de Joana Biarnés), però gran en el seu contingut. Ens resumeix una l'obra la fotògrafo Joana Biarnés. Va iniciar la seva carrera com a periodista esportiva de la mà del seu pare Juan Biarnés. Va il·lustrar la cruesa de les Riades del Vallès de 1962. Va treballar diversos anys a Madrid, per al Diari Pueblo, ABC i Blanco i Negro, on va poder retratar als personatges més rellevants de l'època. Va ser fotògrafo personal del cantant Raphael i va realitzar un reportatge exclusiu sobre la visita dels Beatles a Espanya en 1965. Per la seva condició de dona, en una època en la qual la professió de fotògraf estava fitada per homes, sempre va haver d'anar a contra corrent, però la seva perseverança la va portar a l'exit. Lamentablement en 1985 va decidir canviar la càmera pels fogons i deixar la fotografia per dedicar-se a la seva altra gran passió, la restauració (propietària del Restaurant Canell blanc Joana d'Eivissa). Els seus treballs com a fotògrafo van quedar en l'oblit, fins que recentment el fotoperiodista Cristóbal Castro la va redescobrir. Gràcies Cristóbal per haver sabut reconèixer el magnífic treball de Joana i la teva generositat en l'esforç de recuperar la seva obra.

Libro pequeño en su formato (96 páginas con 46 fotografías de Joana Biarnés), pero grande en su contenido. Nos resume una la obra la fotógrafo Joana Biarnés. Inició su carrera como periodista deportiva de la mano de su padre Juan Biarnés. Ilustró la crudeza de las Riadas del Vallès de 1962. Trabajó varios años en Madrid, para el Diario Pueblo, ABC y Blanco y Negro, donde pudo retratar a los personajes más relevantes de la época. Fue fotógrafo personal del cantante Raphael y realizó un reportaje exclusivo sobre la visita de los Beatles en España en 1965. Por su condición de mujer, en una época en la que la profesión de fotógrafo estaba acotada por hombres, siempre tuvo que ir a contracorriente, pero su perseverancia la llevó al éxito. Lamentablemente en 1985 decidió cambiar la cámara por los fogones y dejar la fotografía para dedicarse a su otra gran pasión, la restauración (propietaria del Restaurante Cana Joana de Ibiza). Sus trabajos como fotógrafo quedaron en el olvido, hasta que recientemente el fotoperiodista Cristóbal Castro la redescubrió. Gracias Cristóbal por haber sabido reconocer el magnífico trabajo de Joana y tu generosidad en el esfuerzo de recuperar su obra.

Agrupació Fotogràfica de Catalunya

Fundada l'any 1923

Som l'entitat més antiga de Catalunya, i per la nostra seu han passat els millors fotògrafs catalans, com Joaquim Pla Jonini, Antoni Campanyà, Claudi Carbonell, Agustí Centelles, Otto Lloyd, Joan Colom, Xavier Miserachs, Eugeni Forcano, Fancesc Català Roca, Carme G. de Ferrando, etc. Tots han assolit importants reconeixements tant a escala nacional com internacional per l'obra realitzada.

La tasca empresa fa molts anys ens obliga a millorar constantment les nostres instal·lacions per tal de poder oferir als aficionats a la fotografia les darreres tecnologies. Les noves i actualitzades instal·lacions són un referent per a tots els interessats en l'art de la llum.

aula digital

Un aula amb ordinadors d'última tecnologia, amb els programes adequats de tractament d'imatge, escàner, etc., a més de connexió a Internet durant l'horari de l'entitat.

estudi de llum artificial

Un estudi amb 5 punts de llum regulables, preparat tant per a fotografia analògica com digital. Mensualment, s'organitzen tres sessions amb model. La resta dels dies es pot llogar a les persones interessades.

laboratoris analògics

(Blanc i negre i color)

Dos laboratoris preparats amb ampliadores modernes aptes per treballar amb papers normals de gradació variable (Multicontrast) i paper color.

curssets

S'organitzen curssets periòdics de sistema analògic i digital, impartits per persones de reconeguda solvència fotogràfica.

sales d'exposició

Dues sales d'exposicions: Nou espai, a disposició de tots els socis que vulguin mostrar la seva obra, i la Sala Gran, a la qual s'intenta portar els autors més rellevants dins del panorama fotogràfic.

xarrades

Mensualment s'organitzen xarrades o taules rodones amb temes d'actualitat fotogràfica.

Duc 14 principal
08002 Barcelona
tel.: 93 301 65 81
afc@afc.cat

www.afc.cat

LABORATORIS COLOR

EGM

QUALITY IMAGE

Prats de Molló, 20 · 08021 Barcelona

Tel. 93 201 63 88 · Fax 93 414 49 20

egm@egm.es · www.egm.es

TOTS ELS SERVEIS

F

O

T

O

G

R

À

F

I

C

S

escaners · impressió sobre diferents suports